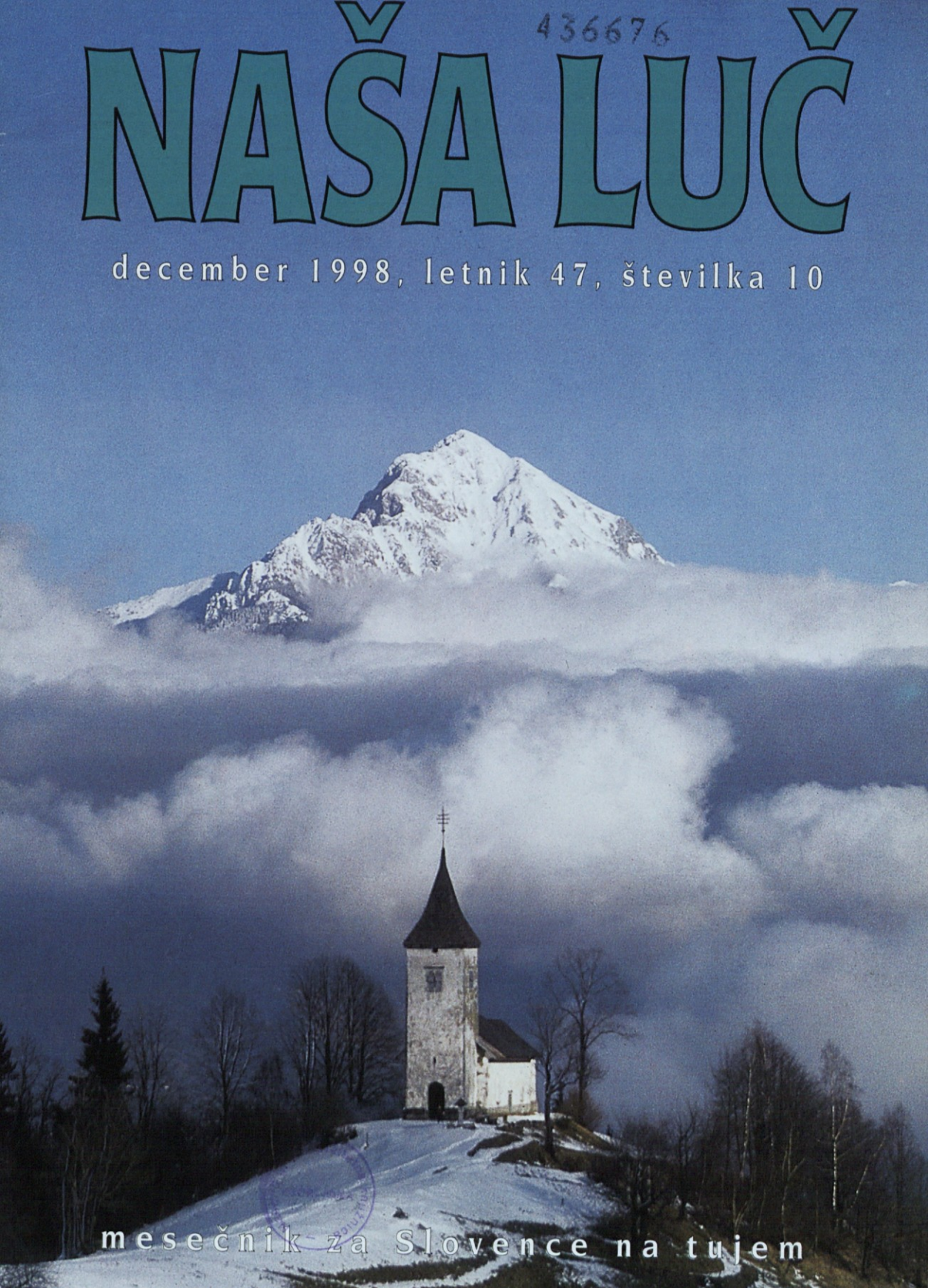

436676

NAŠA LUČ

december 1998, letnik 47, številka 10

mesečnik za Slovence na tujem

*Blagoslovljen božič
Vam želita uredništvo Naše luči
in Rafaelova družba.*

NAŠA LUČ

Glasilos Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Izdajatelj in založnik:

DRUŽINA, SI-1000 Ljubljana, p. p. 95.

Glavni urednik:

Janez Pucelj, München, Nemčija

Odgovorni urednik:

Ljubo Bekš, Ljubljana

Urediništvo:

Naša luč

Poljanska c. 2, SI-1000 Ljubljana

tel.: 061/133-20-75

faks: 061/126-23-02

Uprava:

Krekov trg 1, SI-1000 Ljubljana,

tel. 061/313 241

E-mail: ljubo.bek@siol.net

E-mail: janez.pucelj@t-online.de

NAROČNINA

(v valuti zadevne države):

Slovenija	2.500 SIT
Avstrija	240 ATS
Anglija	12 GBP
Belgija	720 BEC
Francija	120 FRF
Italija	34.000 ITL
Nizozemska	40 NLG
Nemčija	35 DEM
Švica	29 CHF
Švedska	150 SEK
Avstralija	28 AUD
Kanada	25 CAD
ZDA	22 USD

Naročnino lahko plačate pri poverjenikih ali pa direktno na upravo. Tolarski žiro račun:

50101 - 603 - 401025, DRUŽINA, d.o.o.,

s pripisom za Našo luč,

devizni račun: Nova Ljubljanska banka d.d., 50100-620-133 900-27620-118911/5.

Nove naročnike sprejemajo poverjeniki in uprava.

Po mnenju Ministrstva za kulturo št. 415-147/94 z dne 23. 2. 1994 šteje Naša luč med proizvode, za katere se plačuje 5% prometni davek.

Oblikovanje: TRAJANUS, d.o.o., Kranj

Tisk: Tiskarna SCHWARZ, d.o.o.

Prva str. ovitka: P. Pokorn: Jamnik

Druga str. ovitka: P. Pokorn: Sele, avstrijska Koroška

Tretja str. ovitka: Kolaž - Freyming-Merlebach

Četrta str. ovitka: P. Pokorn: Drežnica

V rokah imate zadnjo številko naše revije v tem letu. Pred nami je zadnje leto tega tisočletja. Ob bližnjem dejstvu, ko ne bomo več pisali pri letnici na prvem mestu številke ena, nam bodo misli prav gotovo še pogosteje iskale sledi preživetega časa. Izseljenci bomo začudeni sami sebi naštevati, od kdaj smo že od doma. Kaj nas je neslo ven? Bi stopil na isto pot, če bi lahko še enkrat izbirali: ostati doma ali iti na tuje.

Ob premlevanju in pretresanju, zakaj in kako se nam je zgodilo izseljstvo, pa bomo poskušali tudi dojeti in premisliti svoj današnji položaj. Kakšne so naše izseljenske perspektive, katere so uresničljive in možne, katere pa le navidezne?

Slovenci po svetu smo le majhen del migrantov tega sveta. Naša usoda je usoda mnogih tisočev in milijonov ljudi. Migracijski tokovi druge polovice iztekajočega se stoletja so v Evropi izjemno veliki. Vsaka država poskuša to reševati zase, vendar politiki in sociologi ter gospodarstveniki pa tudi Cerkve vedo, da se teh vprašanj ne da reševati znotraj ene države. Tudi politiki imajo velikokrat zelo različne poglede na reševanje priseljenkega statusa. V Nemčiji npr. nova oblast napoveduje zelo spremenjene pogoje za pridobitev državljanstva predvsem za otroke, ki so tu rojeni. Ko bodo v prihodnje v Evropi enotneje urejali vse stvari, bo tudi tod zavel enotnejši pogled na priseljevanje.

V oktobru letos je bila v Rimu 4. svetovna konferenca o pastorali migrantov in beguncev, ki jo je sklical Papeški svet za pastoralo ljudi zdoma. Tu se je pokazalo marsikaj, o čemer razmišljajo po deželah vsega sveta. Za nas je seveda pomembno, kakšne ideje imajo cerkveni predstavniki iz Nemčije, Francije, Švice, Švedske itd. Tudi v krajevnih Cerkvah evropskih držav zadnje čase razmišljajo in pretresajo svoj odnos do priseljencev na nov način, kako bi uredili vprašanja pastoralnega dela zanje. Veliko se govori o integraciji, kar pomeni predvsem približevanje Cerkev kraja, kjer priseljenci živijo in delajo. Vsi razpravljalci pa odklanjajo asimilacijo, to je hitro pozabljanje lastnih načinov praznovanja in predvsem jezika ter nekritično sprejemanje vsega, kar je v krajevni Cerkev. To ne bo zdravo.

To pa nas mora že nekoliko zanimati in nas nagniti k razmišljanju o nas samih in življenju v naših skupnostih. Gledajo nas in o nas razmišljajo domačini dežel, kjer smo tudi mi že 20, 30, 40 in tudi 50 let. Če se ne bomo znali oglašiti, da smo tu, in pokazati, kako smo, potem bodo nove smernice za nas določili drugi. Zato se zdi, da bo potrebno krepko strniti naše moči in utrditi svojo povezanost po vseh skupnostih, kjer se shajamo.

Kjer ne bo znamenj živega občestva, tam bo težko zagovarjati zahtevo, da mora župnija obstati. O tem bomo tudi na straneh našega lista še govorili.

Blagoslovljen advent Vam želi
Janez Pucelj

Spominska plošča msgr. Vinku Žaklju, zlati jubilej rednega slovenskega bogoslužja in 38. slovenski dan v belgijskem mestu Limburg

Ljubezen do cerkve, naroda in kulture

Slovenci iz Limburga so oktobra letos praznovali kar tri velike slovesnosti. V petek, 9. 10., so se spomnili svojega pokojnega dušnega pastirja, msgr. Vinke Žaklja, ki je med njimi skoraj pol stoletja ohranjal, negoval in budil slovenskega duha, da so ostali zvesti svojemu narodu, slavili Boga v materinem jeziku in to svojo dediščino prenašali na mlajši rod. **Svojo veliko hvaležnost so mu izkazali z odkritjem spominske plošče**, ki so jo pritrdili na pročelje slovenske katoliške misije. To simbolno dejanje

Odkritje spominske plošče; Polde Cverle je zbrane goste nagovoril v imenu vseh Slovencev v Belgiji in jim na kratko predstavil pokojnega msgr. Žaklja.

ponazarja najprej Vinkovo delo, obenem pa izraža hvaležnost vseh Slovencev s tega območja, ki že pet generacij ostajajo zapisani slovenstvu. Pokojni msgr. Vinko je bil eden izmed začetnikov slovenske izseljenske pastoralne. Začetki so bili težki, to je priznaval tudi sam, pa vendar nikoli ni obupal. In prav to je obrodilo neizbrisen sad. Vedno je rad poudarjal, kako pomembno je, da si duhovnik pri svojem delu pridobi sodelavce, s katerimi bo lahko uresničil svojo zamisel: "Oblikovati moramo pokončne

Za glasbeno obogatitev je poskrbel mešani pevski zbor Slomšek.

Spominsko ploščo sta odkrila prelat Nace Čretnik in Stanko Revinšek, Vinkov tesni sodelavec.

Prelat Nace Čretnik je zbranim orisal življenjsko pot in duhovno bogastvo prijatelja Vinka Žaklja.

Slovenska skupnost v belgijskem Limburgu je s svojim delom pridobila zaupanje predstavnikov cerkvenega in javnega življenja. O tem sta zbranim spregovorila msgr. Schreurs, škof iz Hasselta, in Georges Lenssen, župan občine Maasmechelen.

Po končani slovesnosti smo nadaljevali večer v prijetni družbi.

Novi izseljenski duhovnik Alojzij Rajk nadaljuje Žakljevo delo.

krščanske osebnosti, ki bodo znale odgovoriti na vse težave, ki spremljajo izseljensko življenje." To mu je tudi uspelo. Okrog sebe je vzgojil pokončne može. Ti se niso ustrašili pritiskov, ki so jih bili naši ljudje deležni v težkih časih, ko je v domači politiki prevladovalo prepričanje, da so rojaki na tujem nekaj manj vrednega, ko so v njihovo življenje na tujem s svojo ideologijo vnašali nemir in sovraštvo. Vinko je uvidel to igro življenja in ljubezen do slovenskega človeka ga je prepričala, da mora izoblikovati osebnosti, ki se ne bodo uklonile pod težo ideoloških pritiskov. Eden izmed načinov za oblikovanje je bila pristna vera, ki jo je ponudil svojim preprostim, a iskrenim rojakom.

Tako se je začelo pred petdesetimi leti. V Bakli, župnijskem glasilu Slovencev v belgijskem Limburgu in na Nizozemskem, je leta 1978 zapisal: "Od rajnega Antona Globevnika sem v Luevenu, kjer sem študiral na univerzi, dobil dopisnico, v kateri mi je sporočil, da je v Limburgu veliko Slovencev in da si želijo slovensko božjo službo.

Dogovorili smo se za tretjo nedeljo v januarju. Že prejšnje popoldne sva z Janezom Arnežem, ki je tudi študiral v Luevenu, potovala v Eisden. Prenočila sva pri Globevnikovi, ki so naju gostoljubno sprejeli. Pred kapelo sem najprej srečal, zdaj že pokojno, Pepco Simončič, ki me je prijazno nagovorila z vprašanjem: "Kje pa imate gospoda?" Zdel sem se ji očitno premlad. Pri maši so bili naši iz Eisdena. Z župnikom Petersom smo se dogovorili, da bo odslej redna mesečna slovenska maša. Popoldne sva se z Arnežem vračala. Na postajo so naju spremljali številni može iz kolonije: Globevnik, Kovačič, Krpač, Štefan Rogelj, Globokar, Šinkovec, Trkaj, Rutar, Klavžar, Iarc in Petelin. Tako so se začela moja potovanja v Eisden. Ljudje so bili prijazni.

Od takrat se je v Limburgu marsikaj spremenilo. Stari pionirji so pomrli, od mladine tistih časov jih je ostalo malo. Razkropilo jih je življenje. Ostala pa je slovenska maša, za katero nekateri skoraj ne vedo več. Ostala je slovenska pesem. Prišli so novi, dorašča nova mladina, ki je naš ponos in naše upanje."

Sam sem se s pokojnim Vinkom veliko pogovarjal. Vedno je bil ponosen na svoje rojake v Belgiji in na Nizozemskem. Veselil se je skupaj z njimi, delil njihovo žalost in z upanjem zrl v prihodnost. Rad se je pohvalil s svojimi sodelavci, ki se niso uklonili, ampak tudi v burnih časih ohranjali pokončno držo; v njih je videl svojo prihodnost in obstoj slovenske katoliške misije v tem delu Evrope. Prav ti njegovi "sinovi" mu ostajajo zvesti tudi danes. Nadaljujejo njegovo tradicijo, gojijo njegov duh in skupaj z njihovim novim dušnim pastir-

38. slovenski dan smo začeli s slovesno sveto mašo, na kateri so pod vodstvom Vilija Roglja ubrano nastopili združeni pevski zbori Slomšek, Zvon in Naš dom s Slovensko tretjo mašo Matije Tomca.

jem Alojzijem Rajkom iščejo tisto najlepše, kar more slovenski človek izraziti z domačimi besedami do svojega Boga in sobrata. Ne bi rad poimensko našteval vseh zaslužnih, ker bi pri tem lahko komu naredili krivico. Zagotovo pa lahko rečem, da brez zvestih sodelavcev tudi pokojni Vinko ne bi mogel ustvariti toliko dobrega za slovensko skupnost v Belgiji in na Nizozemskem. Prav je, da na tej poti vztrajate tudi z novim dušnim pastirjem Alojzijem Rajkom, ki je prav tako poln življenja in dobro pozna pot, ki mu jo je začrtal njegov in naš Stvarnik.

Naslednji dan, v soboto, **so praznovali 38. slovenski dan**. Slovesnost se je začela s slovesno sveto mašo v cerkvi sv. Barbare, ki jo je daroval msgr. Janez Moretti, papeški nuncij v Bruslju, skupaj z drugimi slovenskim duhovniki, ki delujejo med našimi rojaki po Evropi. Slavnostni govornik je bil prelat Nace Čretnik, ki je zbranim znova osvetlil lik Vinka Žaklja, njegovega tesne-

Bogoslužje je vodil msgr. Janez Moretti, papeški nuncij v Bruslju in velik prijatelj Slovencev v Belgiji.

ga prijatelja, s katerim sta orala ledino med slovenskimi izseljenci. Božjo službo je obogatil skupni nastop treh slovenskih mešanih zborov: Slomšek, Naš dom in Zvon. Tako mogočen in ubran nastop med našimi rojaki na tujem srečaš zelo poredko, pa čeprav smo Slovenci tudi v izseljenstvu znani kot zelo dobri pevci. Vsekakor je tudi ta nastop pokazal, kako pomembno je bilo, da so naši rojaki znali stopiti skupaj ter prisluhnili viziji, ki jo je v njihov prostor prinesel njihov duhovnik in narodni buditelj. Po mašnem bogoslužju smo se zbrali še v kulturnem centru. Program je vodil in povezoval Stani Revinšek, predsednik društva Slomšek. V pozdravnem

Svete maše v cerkvi sv. Barbare so se poleg naših rojakov in prijateljev iz Belgije in Nizozemske udeležili tudi gostje iz domovine (Jaša L. Zlobec, veleposlanik RS v Bruslju z ženo, Mihaela Logar, državna sekretarka za Slovence v zamejstvu in po svetu, ter njena sodelavka Vesna Gornik), ki so zbrane nagovorili tako ob odkritju spominske plošče kot tudi kasneje na praznovanju v dvorani.

Kulturni del programa je vodil Stani Revinšek, predsednik društva Slomlšek.

Slovesnosti so se udeležili tudi sorodniki g. Vinka Źaklja iz domovine.

Med kulturnim programom je nastopilo tudi več slovenskih pevskih zborov iz Belgije, Nizozemske in domovine.

nagovoru je poudaril pomen združevanja, njihovega društva in predstavil lik Antona Martina Slomška, po katerem se njihovo društvo imenuje.

Končal bom kar z njegovimi mislimi: "Če hočemo Slovenci v važni zgodovinski dobi častno opraviti svojo nalogo, moramo živeti, govoriti in delati po Slomškovihi besedah, moramo vedeti, kaj smo in kaj hočemo. Zato pa potrebujemo več verske in narodne zavesti, več smisla za odgovornost in požrtvovalnost.

Dragi slovenski rojaki v Belgiji

Skupaj z vami delim radost ob 50-letnici Slovenske katoliške misije v Belgiji. Źe dolgo sem se veselil, da bom za to priložnost med vami, a je bolezen to preprečila.

Zlati jubilej je dokaz življenjske moči te ustanove in lepa priložnost, da se zahvalite Bogu, ki vas je razsvetljeval, da je ta ustanova nastala, in jo je ves ta čas blagoslavljal s svojimi bogatimi sadovi, ki so zagotovilo za prihodnost.

Svojo hvaležnost izražam rajnemu msgr. Vinku Źaklju, g. Kazimiru Gabercu, sedanjemu Źupniku Alojziju Rajku ter tolikim laikom, živim in rajnim. Naj Gospod da živim svojo pomoč in varstvo, rajnim pa večno srečo pri sebi.

Za vse dosežene uspehe na verskem, kulturnem, narodnem in na drugih področjih se vam iskreno zahvalim. Obenem pa vas prosim, da bi prek Katoliške misije še naprej spoznavali, poglobljali in ohranjali svoje korenine in mnogovrstne vrednote.

Prisrčno vas pozdravljam in blagoslavljam.

Metod Piriš, koprski škof
in narodni ravnatelj za Slovence po svetu

Dragi prijatelji, novi časi nas kličejo na delo za nove naloge!"

Mislím, da je prav, da se vam na koncu zahvalim za vse, kar ste do zdaj storili v dobro slovenskega človeka na tujem.

Ljubo Bekš

Slovenska folklorna skupina Škrjanček iz Nizozemske je zaplesala venček narodnih plesov.

Harmonika vedno poživi slovensko srce. In tako je bilo tudi na 38. slovenskem dnevu.

Hrepenenje

Priloge za potovanje niso bile Tomažu nikoli pri srcu. Vse tisto prekladanje perila in oblek ter drugih drobnih reči pa darila in bojazen, da ne bi na koga pozabila, vse to je vnašalo v Tomažev ustaljeni ritem nemir. Takšne priloge je seveda z veseljem prepustil Pavli. Toda kaj, ko ga je Pavla neprestano spraševala: "Kaj misliš, ali naj vzameva še to ali ne. Verjetno bo zelo mraz in bova potrebovala tista najbolj topla plašča. Misliš, da bo Mija zadovoljna s tistim, kar sem ji kupila, s tisto bluzo? Tu nosijo takšne, ne vem pa, kako je pri njih." Tomaž se ponavadi ni poglobljal v Pavline skrbi in bojazni, ampak ji je preprosto pokimal: "Seveda bo zadovoljna. Najboljše si izbrala. Na tvoj okus se vsak lahko zanese." "Da, ti že, saj ti je tako vedno vseeno, kaj daš nase. Če ne bi jaz skrbela zate, bi še vedno nosil tisto obleko, ki si jo imel za birmo." Tomaž se je nasmešnil: "Zna pa zna, ta moja Pavla. Za konec vedno udari, kot da bi zabila žebelj, ki pa se ji vsakokrat nekoliko zakrivi." Iz vseh teh priprav in pogovorov sta zrasla dva debelušasta kovčka. Tomaž ju je ogledoval in si mislil. "Če ne bi Sanja pisala tistega zadnjega pisma in naju vabila ter pravzaprav napisala že kar cel načrt, kako bodo zopet enkrat skupaj preživeli božične praznike doma, v Sloveniji, gotovo ne bi šla na pot. Tako pa... Vsi spomini na mladost, na sveti večer, na tisti vonj po kadilu, ko so hodili okrog hiše in vstopili v vsak prostor z molitvijo in z velikim, svetim pričakovanjem, da bosta njhova molitev in blagoslov vsem stvarjem prinesla božični mir... Vsi ti spomini so tako jasno zaživele pred njegovimi očmi, da Sanjinemu povabilu sploh ni mogel reči ne.

Vlak je enakomerno meril dolgočasno ravnino. Kakor hitro so se odpeljali, je izgubil tudi nemir. Tomaža so obdale tople, predbožične misli.

Zdelo se mu je, kot da nekje iz daljave že sliši melodijo Svete noči. In bila je neverjetno podobna tisti, ki jo je pred mnogimi leti v domači cerkvi na že precej razglašene orgle igral organist samouk. Morda je prav zato bila tista Sveta noč tako zelo njihova. Roke, ki so skozi celo leto delale na polju in v gozdu, so iz orgel izvabliale drugačne zvoke kot nežne roke poklicnih glasbenikov. Tisti zvoki in melodije so bili prepleteni z žulji, z garanjem od jutra do noči. Ko je Pavle zaigral Sveto noč, so ljudje v cerkvi čutili, da igra njihovo, samo njihovo sveto noč. Kajti v Pavlovi sveti noči je bilo vse njegovo in njihovo hrepenenje po sreči, po odrešenju. In kaj zato, če so bili zadnji toni nekoliko daljši, saj je bil tudi njihov delovnik daljši. In kaj zato, če je Pavle nekoliko pohitel takrat, ko so peli "spavaj Dete sladko", ko pa so morali celo leto vstajati zgodaj in jim nikdar nihče ni prepeval uspavanke. Tako je Pavle prilagajal ritem Svete noči njihovemu življenju. Da, Pavel je bil njihov človek.

Orgle so pele tako, kot je pela njegova duša. In njegova duša je pela tako, kot so pele duše večine vernikov spodaj v cerkvi. Kje so tisti časi?

Tomaž se je ozrl k Pavli. Naslonila se je na okenski okvir in na obrazu ji je lebdel skrivnostni nasmeh. Morda sanja. Morda tudi ona potuje nazaj v tisti čas, ko je prepevala na koru. Morda prav zdaj sanja, da poje na koru. Kot da oba potujeva nazaj k hrepenenju, k že davnemu pričakovanju vseh majhnih in velikih odrešenj. Morda sta tako potovala tudi Jožef in Marija v Betlehem. Morda. Kdo ve, kakšne so bile Jožefove sanje na tisti prvi sveti večer. In kdo ve, kakšno hrepenenje je sanjala Marija, ki je nosila pod srcem utelešeno Hrepenenje Boga in človeka.

Jože Urbanija

Branje in petje pri bogoslužju

Ko je Jezus v času svojega delovanja prvokrat prišel spet v Nazaret in je v soboto šel k bogoslužju v shodnico, so mu dali zvitek Svetega pisma z besedami preroka Izaija, da bi iz njega bral. Pooblastilo za branje je bilo čast in priznanje duhovne avtoritete.

Tudi pri bogoslužju Cerkve si nihče sam ne jemlje pravice, da bere iz Svetega pisma. Vsak je za to v preprosti ali slovesni obliki pooblaščen. Slovesno oznanjevanje evangelija je pridržano duhovniku in diakonu. Diakonu izroči škof pri posvečenju evangeljsko knjigo z besedami: "Prejmi Kristusov evangelij, za katerega oznanjevanje si postavljen. Kar bereš, umevaj v veri; kar veruješ, to oznanjaj, in kar oznanjaš, spolnjuj v življenju."

Pri podelitvi pooblastila za službo lektorja izroči škof kandidatu Sveto pismo in pri tem govori: "Prejmi knjigo Svetega pisma in beri božjo besedo, zvesto in razločno, da bo njena moč delovala v srcih ljudi."

"Če so mi prišle tvoje besede, sem jih požiral," je rekel prerok Jeremija Bogu. Božja beseda postaja za preroka kruh, preden jo lahko kot "kruh" izroči naprej drugim.

Marsikaj, kar se pri bogoslužju bere ali pridiga, gre mimo ušes in src, pade na tla, se morda potepta. Doživi usodo semena, o katerem govori Jezus v priliki o sejalcu. Vzrok za to je lahko pri poslušalcu ali tudi pri tem, ki bere.

Pri mnogih bogoslužjih se berilo bere tako, kot da bi bil lektor poprej svetega teksta ne prebral, ne premišljeval in zato tudi ne razumel. Toda, vedno znova se najdejo bralci, pogosto mladi ljudje, ki berejo tako, da poslušalci dvignejo glavo in da se jim odpreta usta in srce.

Kdor poje, dvakrat moli," pravi sv. Avguštín. Škof v Hipponu je vedel, da petje laže vzvalovi globlje plasti srca kakor samo govorjenje. Za-

to so tudi najstarejše molitve v Svetem pismu hkrati pesmi. To so psalmi, ki jih je spesnil pojoči molivec David ali se njemu pripisujejo. V njih je izraženo vse, kar ima človek povedati: radost in bol, ljubezen in sovražstvo, strah, upanje in hvaležnost.

Nekateri ljudje ne vedo ali ne vedo več, da lahko pojejo. Ko so bili še otroci, niso mogli skriti močnih čustev, znali so se, da, morali so se od srca smejati in jokati. Ko so bili še otroci, so tudi peli, pa čeprav je bilo to le neumetniško mrmranje. Odrasel človek zna svoja čustva v veliki meri skriti. Včasih to tudi mora. V prvi duineški žalostinki govori Rilke o tem skrivanju: "In tako se pač vedem in požiram vabljeni klic temnega hlipanja." Tako obvladovanje občutkov se lahko sprevrže v nevarno pretiravanje, ki dela človeka hladnega in pustega. Proti temu pozna izročilo Cerkve stoletja staro molitev za dar solza, za dar prekipevajočega joka in žalovanja, ki poma-ga izmiti bolečino in je odprto za tolažbo.

Avguštín je rekel o petju še drugo besedo: Cantare amantis est - Petje je sposobnost tistega, ki ljubi. Če vzamemo te besede resno, bo vsaka pesem na neki način izraz ljubezni. Hvalospjev je izraz pritrditve Bogu in svetu, žalostinka je izraz razočarane, oropane ljubezni.

V župniji, ki je razumela, kaj je liturgična reforma zadnjega koncila pravzaprav hotela, ni tekmovanja med zborom in ljudstvom, med kantorjem in ljudstvom. Vsi imajo svojo nenadomestljivo nalogo in se med seboj dopolnjujejo. Kadar pojejo, vnaprej okušajo večno življenje pri Bogu, ki si ga je spet Avguštín predstavljal kot večer, prekipevajoč hvalospjev: "Na koncu bomo ljubili in hvalili, in to brez konca."

(Iz knjige *krškega škofa*
E. Kapelarija
Znamenja)

Bratovščina sv. Uršule za srečno smrt

Leta 400 je rimski državljani Clematis v Kölnu obnovil cerkev device in mučenke sv. Uršule, ki je bila tačas že v slabem stanju. Nad njenim grobom so ob tej priložnosti namestili latinski napis, ki poleg imena sv. Uršule omenja še enajst deviških mučenk. Napačna razlaga okrajšave XI. M. V. in ljudska domišljija je enajst mučenk (kratica M. za martyres = mučenke) spremenila v enajst tisoč (M za tisoč). Takšna razlaga je dala povod za vrsto legend, ki so spletle ob življenju in mučeništvu sv. Uršule. Osnovno sporočilo njenega češčenja pa je ostalo ves

čas nespremenjeno, namreč popolnoma se posvetiti Bogu v službi bližnjega tudi za ceno mučeniške smrti. Ta ideal popolne zvestobe Bogu v službi bližnjemu je imela pred očmi sv. Angela Merici, ko je leta 1535 v Brescii v Italiji ustanovila žensko redovno družbo uršulink za strežbo bolnikom ter pouk in vzgojo deklet.

Na Slovenskem je češčenje sv. Uršule izpričano že v srednjem veku. Častili so jo kot eno izmed priprošnjic za srečno zadnjo uro. Njeno češčenje so širile zlasti uršulinke, ki so se leta 1672 naselile v Gorici, leta 1702 v Ljubljani in leta 1782 v Škofji Loki. Leta 1903 so se uršulinke naselile še v Mekinjah pri Kamniku. Na Slovenskem je sv. Uršuli posvečenih 12 cerkva, njeno upodobitev pa tudi sicer pogosto srečujemo po cerkvah in kapelah po vsej naši domovini. O priljubljenosti sv. Uršule na Slovenskem govore tudi ljudske pesmi, ki opevajo to svetnico, in seveda dekliška imena, ki so v slovenskem prostoru izpričana vsaj od 14. stol. dalje. V 19. stol. so se tudi na Slovenskem razširile bratovščine sv. Uršule za srečno smrt, ki jih je leta 1858 potrdil papež Pij IX. Ustanovno listino Bratovščine sv. Uršule za srečno smrt za ljubljansko škofijo je 18. septembra 1899 podpisal škof Anton Bonaventura Jeglič in hkrati določil

šentjakobskega župnika v Ljubljani za vrhovnega predstojnika bratovščine za vso škofijo.

Namen bratovščine je bilo dejavno uresničevanje Jezusove zapovedi: "Ljubite se med seboj, kakor sem vas jaz ljubil" (Jn 15,12). "Po tem bodo namreč vsi spoznali, da ste moji učenci, ako se boste ljubili med seboj" (Jn13,35). Ta vzvišeni namen je povezoval skrb za lastno zveličanje s skrbjo za telesni in duhovni blagor bližnjega. Bratovščina je bila stanovsko urejena. Sestavljali so jo venci enajstih članov, ki so bili dolžni vsak dan zmoliti v čast sv. Uršuli očenaš, zdravamarijo, slava očetu in vzklik: "Prosi za nas, o sv. Uršula, da se po tvojem zgledu med seboj lepo učimo, greha varujemo, k dobremu opominjamo in v nebesa pride-mo." Člani bratovščine so bili dolžni drug drugega poučevati v krščanskem nauku, nagibati svojega bližnjega k dobremu in mu

v stiski pomagati. Posebno pozornost so namenjali bolnim in umirajočim, zlasti pripravi umirajočega na pravočasen prejem zakramentov.

Venec enajstih članov je izmed sebe izvolil svojega predstojnika ali predstojnico, ki je poskrbel za vpis venca v bratovščinsko knjigo. Ko je kdo izmed članov venca umrl ali iz venca izstopil, so na njegovo mesto vpisali novega člana. Umrlega člana so skupno posremili k večnemu počitku in zanj molili. Ob pogrebu so navadno opravili spoved in za rajnega darovali obhajilo. K zakramentom pa so bili posebej povabljeni še na praznik sv. Uršule, 21. oktobra. Papež Pij IX. je bratovščini namenil popoln odpustek vsak mesec enkrat po prejetih zakramentih in še posebej ob smrtni uri.

V ljubljanski škofiji se je bratovščina sv. Uršule hitro razširila. Pri prvem vpisu v bratovščinsko knjigo 19. januarja 1899 se je prijavilo 13 vencev po enajst članov, torej skupno 143 članov bratovščine. Kot zadnji pa se je v ohranjeno bratovščinsko knjigo 22. januarja 1954 vpisal venec iz Ribnice. V bratovščinsko knjigo pri sv. Jakobu je bilo v tem času vpisanih 1027 vencev s skupaj 11.297 člani iz vse ljubljanske škofije.

dr. France M. Dolinar

50 let človekovih pravic

Decembra se ljudje oziramo v iztekajoče se leto in delamo inventuro. Za marsikaj se lahko Bogu in ljudem zahvalimo; na številna svoja dejanja smo lahko upravičeno ponosni. Priznati pa si tudi moramo, da bi lahko marsikaj storili bolje. Seveda pa to priznanje ne sme biti razlog za malodušnost, marveč spodbuda, da takoj v novem letu zastavimo delo za vse, kar je dobrega, še bolj odločno kot doslej.

Podobno se sprašujemo, kakšno je bilo minevajoče leto za domovino. Je v njej prijetneje bivati kot pred leti? Je v njej več veselja in zadovoljstva, manj skrbi in strahu za jutrišnji dan? Na ta in podobna vprašanja bi večina težko odgovorila pritrdilno. Politično ozračje in socialne razmere so se namreč vse leto slabšale in to v glavnem zato, ker se hočejo stranke kontinuitete polastiti države tako, da ob vsaki priložnosti zaobidejo ustavo in zakone, mimo parlamenta sklepajo tajne pogodbe, olicija pa nadzira opozicijo... **Zaradi tega so te stranke v parlamentu preprečile obsodbo komunizma, saj se zavedajo, da se lahko ta obsodba obrne proti njim, če bodo čez leto ali dve vsaj nekatere mahinacije razgaljene.** Mediji složno trobijo v prid koontinuitete, napadajo spomladansko opozicijo, pred lokalnimi volitvami pa so opljuvali še ljudsko stranko, ki so ji doslej prizanašali, ker je v vladi z liberalci. Dejansko je danes svoboda govora manjša, kot je bila med osamosvajanjem, ko so se mediji ločili od partije; takrat je nastalo tudi nekaj novih medijev, ki pa so potem skrahirali. Tako se v "demokratični" Sloveniji slišijo le tisti, ki pišejo po volji kontinuitete.

Kontinuiteta je vse leto vodila neizprosno in s človekovimi pravicami skregan boj proti Cerkvi, kakor da bi bili konec 40. in ne 90. let 20. stoletja. Po zaslugi Ustavnega sodišča, ki edino od državnih ustanov spoštuje in varuje zakone ter se po njih ravna, jurišanje na Cerkev, vsaj pri vračanju pokradene lastnine, ni uspelo. V zvezi z verskimi človekovimi pravicami ni država stori-

la ničesar, da bi jih omogočala, marveč si je celo zatisnila ušesa v tako skrajnih primerih, kot je hujskanje k pokolu in 'deratizaciji' katoličanov.

Kljub vsemu nas razmere doma ne smejo spravljati v malodušje. Za to je več razlogov. Prvi je ta, da - po besedah češkega predsednika Havla - "politična dejavnost ni nekaj pokvarjenega, pokvarjeni so le nekateri politiki. Izhodišče odgovorne politike ni želja po oblasti niti ideološka vizija sveta, marveč morala." Prepričan sem, da v to smer gremo, čeprav se zdi, da v tem letu nismo storili koraka naprej, prej kakega nazaj. Drugi razlog za upanje je 50. obletnica razglasitve Splošne deklaracije človekovih pravic. Kdo bi si drznil 10. decembra 1948 upati, da bo komunizem sledil svojemu tovarišu nacizmu na smetišče in sodišče zgodovine in da bodo človekove pravice prej kot v pol stoletja slavile zmago nad njim po vsej Evropi? Na Kitjaskem, v Vietnamu in še kje se bo zgodilo enako; zrušile so se tudi dikature drugod in demokracija je na pohodu... Bolj bomo v njej sodelovali, več in močnejša bo!

Kontinuiteta se zaveda, do bo izginila v okolju, kjer uresničujejo človekove pravice.

Naj bo naključje ali ne, **v istem mesecu kot so bile razglašene splošne človekove pravice, se je pred 1998 leti rodilo v Betlehemu Dete, ki je za verne prvi vir upanja.** Čeprav mu je oblast takoj stregla po življenju in je bilo brezdomec in begunec preden je shodilo, je prav ono razodelo vso Božjo ljubezen do slehernega in nas poučilo, da ta ljubezen prihaja med nas in se med nami uresničuje po vsakem človeku.

Kako vam torej ne bi ob 50. obletnici razglasitve človekovih pravic zaželel, dragi rojaki, da bi vas ob nebogljenem Detetu v jaslicah prevzela Božja ljubezen in bi jo delili vsem, ki so pregnani zaradi vere ali zapostavljeni zaradi barve; vsem, ki jih je kdo ranil ali spodil z dela, jim iztrgal zadnji košček kruha iz ust ali vzel streho nad glavo... **Naj vam nabeško Dete da moči, da boste mogli mir in veselje božičnih praznikov vse leto 1999 deliti drugim in ju množiti.** Tako bo tudi po vaši zaslugi med nami več pravice in manj krivic v novem letu in ob koncu tega tako krvavega, a po drugi strani tako humanega stoletja.

Drago Ocvirk

Zlato Petrovčič - jasličar z Brezj na Gorenjskem

Pri nas je celo leto božič

Zlato Petrovčič je domačin, z družino živi na Brezjah, zaposlen je v gasilskotehnični službi na letališču Brnik, v prostem času pa v domači delavnici ustvarja čudovite jaslice.

Kako ste začeli in kakšne materiale uporabljate?

Vedno sem imel rad les. Les je topel in daje občutek domačnosti. Kadar v roki obračam kos lesa, takoj pomislim, kaj bi se dalo iz njega narediti. Najprej sem delal lesoreze. Moje delo je opazil p. Leopold in me nagovoril, da sem izdelal jaslice za cerkev na Brezjah. To je bilo leta 1994. Kar zadovoljen sem bil z opravljenim delom in kasneje so prihajale nove ideje, ki sem jih poskusil uresničiti. Malo sem pogladal tudi okrog sebe, kakšne jaslice postavljajo drugje. Šel sem na južno Tirolsko v Italijo, v Verono, Padova... Izdelal sem tudi 6 m široke in 3 metre visoke jaslice za Trgovski center na Bledu.

Kakšno sporočilo prinašajo vaše jaslice? Izdelujete le hlevčke, zavetišča ali tudi figurice?

Notranje zadovoljstvo - ne glede na to, ali so dobre, vsake imajo svojo dušo. Ko dobim idejo, jo izrazim v lesu. Nepopisen občutek zadovoljstva me preveva, ko gledam končni izdelek. Vsak izdelek je zame nov, še večji izziv, da ustvarjam naprej še bolje, postopoma, kot bi se vzpenjal po stopnicah.

Figuric ne izdelujem, naredil pa sem že veliko različnih betlehemskih zavetišč, od preprostega stoga, pravih gorenjskih jaslíc s Triglavom v ozadju, do modernih, stiliziranih. Delam za različne okuse, zmeraj iščem nekaj novega. Rad imam spremembe in ko dobim navdih, je najbolje, da kar začnem. Moram pa poudariti, da delam unikate, vse z veliko ljubeznijo, s srcem in ne v komercialne namene. Nekaj sem jih sicer naredil po naročilu, a najrajši uresničujem svoje ideje. Živim z jaslícami, te so postale del mene in pri nas doma je celo leto božič.

Čez nekaj dni nekaj primerkov vaših jaslíc potuje na mednarodno razstavo v Francijo. Kako vam je to uspelo?

V mestu Arles, približno 60 km severno od Marseillesa proti notranjosti Francije, vsako leto razstavljajo jasličarji iz različnih držav. Letos so organizatorji k sode-

lovanju povabili Slovenijo, Hrvaško in Bosno. Za Slovenijo je izbor pripravil p. Leopold Grčar. Na razstavo potuje 62 slovenskih jaslíc iz različnih materialov, kot so les, kamen, slama, keramika, blago, papir, volna in različnih starosti, od čisto novih, narejenih prav za to razstavo, pa do zelo starih.

Na razstavo potuje tudi vaša lično izdelana slovenska hiša.

Res je. Ko smo razmišljali, kako bi se Slovenci kar najbolj predstavili, smo prišli do zaključka, da bi bilo lepo, če bi predstavili staro slovensko kmečko hišo z notranjo opremo. Zato sem prav za to razstavo naredil maketo stare hiše, z glavnim prostorom, hišo, javorjevo mizo v enem kotu, s klopmi in stoli okrog nje. Nad njo bogkov kot z jaslícami, v nasprotnem kotu kmečko peč. Ostala dva prostora sta veža z umivalnikom, burkljami in loparjem v kotu in črna kuhinja z ognjiščem in tlečim ognjem v peči. Pod stropom se suši meso in klobase. Ta maketa je natančna kopija hiše, v kakršni sem sam živel.

Ob pogledu na to natančno izdelano maketo postane človeku toplo pri srcu, ko se spomni lepih dni, ki smo jih preživljali v zavetju domačega ognjišča, daleč stran od ponorelega sveta in televizije. Družina se je zvečer zbrala ob peči, skupaj smo zmolili večerno molitev zapeli Sveto noč in še malo posedeli ob jaslícach.

Zlato Petrovčič, njegova žena Polonca in otroka Lea in Gregor nosijo v sebi veliko duhovno bogastvo, ki se odraža navzven. Jaslice so simbol odprtosti do sočloveka v stiski, kamor se lahko zatečeš, da najdeš svoj notranji mir.

Pogovarjala se je Marinka MOŠNIK.

Živeti odgovorno in po merilih prihodnosti

Živeti odgovorno. Živeti v moči Svetega Duha pomeni živeti zavzeto, angažirano in odgovorno. Duh priganja božje poslanca, da izpolni svoje poslanstvo. Od takrat, ko Duh prešine in prevzame te osebe, so iztrgani iz zasebnega življenja in so postavljeni v božjo službo. Njihovo življenje postane izpostavljeno, življenje "na prepihu". To so sedaj "novi ljudje". Čeprav izredne sposobnosti posameznikov večkrat stopajo v ospredje, je v končni posledici Božji Duh tisti, ki podeljuje karizme, darove voditeljem in prerokom. Pomislimo samo na Davida: pastir, najmlajši in vendar od Boga izbran in mazi-ljen za kralja: "Od tega dne naprej je Gospodov duh napolnjeval Davida" (1 Sam 16,13). Podobno je tudi Jezusove apostole in učence spodbujal, pošiljal in podpiral Sveti Duh, da so povsod oznanjali Kristusov evangelij. Naj navedem samo en primer: "Ko so opravljali službo Gospodu in se postili, jim je Sveti Duh rekel: Žodberite mi Barnaba in Savla za delo, kamor sem ju poklical! Nato so med postom in molitvijo položili nanju roke in ju odposlali" (Apd 13,2-3). Tako je tudi z vsemi poslanci, misijonarji. Sveti Duh, "prvi misijonar", je tisti, ki jih vznemiri in jim pokaže široka misijonska področja ter jih pošlje "iz svoje dežele" oznanjat evangelij. Tako je tudi z vsakim kristjanom, saj misijonska področja ni potrebno iskati samo na drugih celinah, ampak se srečujemo z njimi že na pragu svoje hiše (večkrat tudi v domači družini!). Prejem Duha zahteva dejavno zavzetost: "Ne popuščajte v vne-mi, temveč bodite goreči v duhu, služite Gospodu" (Rim 12,11; prim. 12,8-21).

Živeti po merilih prihodnosti. Živeti iz Svetega Duha pomeni vsa naša prizadevanja "meriti" s prihodnostni-mi, eshatološkimi merili. Človek, ki se izroča vodstvu Svetega Duha, je človek prihodnosti. "Idealne podobe" človeka prihodnosti, ki jih ponuja današnja družba, so zgolj karikature tistega človeka, ki ga oblikuje Sveti Duh.

Zato sprejema kristjan svoje življenje kot odprt proces, kot področje neprenehnega napredovanja in nastajanja novega. Resničnost je v nastajanju, pri katerem svobodno sodelujeta človek in Sveti Duh. Ta "novost" prihaja od Njega, ki nikoli ne preneha presenečati in nikoli ne izčrpa svojih pobud. Že sedaj uveljavlja v ljudeh, ki se prepuščajo njegovemu delovanju, prihodnostna, eshatološka merila in razmere. Samo pogledjmo svetnike, to je ljudi, ki "prehite-vajo" ustaljene razmere in zakonitosti. Prav njihovo prihodnostno in večnostno gledanje jim omogoča, da so "spredaj" in prav zaradi tega tudi nerazumljeni. Vendar prav zato največji dobrotniki človeštva. Pri njih moremo občudovati "eshatološko prakso", ki se v svojem temelju razlikuje od prakse, ki se izčrpa v okvirih in merilih, "zagledanih" zgolj v ta svet in tosvetne možnosti.

Pomembno je, da se Sveti Duh nahaja na "vozličkih" našega osebnega življenja. Vodi nas v življenjske položaje, ki so prelomnice našega življenja, kjer sprejemamo življenjsko pomembne odločitve in delamo odločilne korake. Vsekakor pa je na teh križpotjih tudi najboljši kašipot ali svetovalec. S tem da napolni srca s svojo lučjo, razsvetli človekovo pot in pravilno osvetli določene življenjske poteze. Zato smemo reči, da "po pristrčni notranji povezanosti z Bogom v Svetem Duhu človek na nov način razume tudi samega sebe, razume svojo lastno človeškost" (DV 59,1). Človek po razsvetljenju Svetega Duha v sebi odkriva tisti božji načrt glede njega samega, ki je položen v njegovo najglobljo notranjost in ga je razodel Kristus. Odkriva, da je človek "edina stvar, katero je Bog hotel zaradi nje same" (CS 24). R. Massola lepo pravi: "Sveti Duh je s svojimi darovi gibalo krščanskega življenja, je vihar, ki pomete ves prah in razmaja, kar je bilo otrplega; Sveti Duh je božji arhitekt naše svetosti."

Iz knjige dr. Cirila Sorča Duha življenja

Zapisali so...

Janez Markeš, MAG 44/98

Žlahten poraz?

O novi veliki združeni stranki konservativnega tipa se zdaj ne govori prvič. Pobude za kaj takega prihajajo pravzaprav iz dveh tako rekoč nasprotnih naslovov. Zadnji je tak predlog dal predsednik Milan Kučan, ki je podoba takšne stranke primerjal z nemško (donedavna Kohlovo) CDU. Prav to primerjavo je vedno, konkretno pa že v letu 1991, iz nasprotne smeri uporabljal predsednik krščanskih demokratov Lojze Peterle. Nikoli namreč ni skrival ambicij, da bi iz slovenske krščanske demokracije naredil desnosredinsko stranko umirjenega tipa in evropskih razsežnosti. Nemara najboljši izraz bi bil, da ga je slovenska tranzicijska realnost glede te namere močno presenetila. Koalicija med SKD in LDS, ki se je vzpostavila po volitvah 1992., je bila logična, a zato usodna. Identiteto SKD je namreč postavila na kocko, povedala pa je še nekaj nadvse bistvenega, namreč, da slovenska strankarska dejavnost ne poteka prek programov, ampak predvsem prek zakulisja; to ni bilo zgoščeno zgolj v pojmu tranzicija, temveč v delovanju tako imenovanih starih, čeprav glede na tradicionalni komunizem reformističnih političnih skupin. Poosebljal jih je, in jih še, Milan Kučan. Že v času Demosa je bil napisan dogovor med Peterletom in Ivanom Omanom, da se bo kmečka zveza, ki je imela bolj stanovsko sindikalni značaj od strankarskega, sčasoma pridružila veliki krščanski demokraciji. V prvih odzivih po volitvah leta 1990 je novoizvoljeni predsednik Kučan Peterleta in SKD javno označil za politično dolgoročna.

Kakšna velika konservativna stranka? Idejo nove stranke je videti predvsem iz dveh vidikov in iz dveh smeri. Prvo je Peterle nakazoval vsaj dvakrat. Prvič že leta 1991 in drugič, ko je bil v koaliciji na vrhu moči. Obakrat je k združitvi vabil Podobnikovo SLS, ki pa o tem ni hotela nič slišati. Drugo, nasprotno smer pa je, kor rečeno, nakazal Milan Kučan, ki predvideva tako stranko, da bo lahko z njo zadovoljeval cilje velikih koalicij, to je cilje nomenklature. Podobno pa ima taka nova stranka tudi dva vidika, prvega prek nomenklature in drugega prek Demosove zapuščine. Po nomenklaturi naj bi igrala vlogo obeh "požganih" strank SKD in SLS. Bila naj bi koristna za novega koalicijskega partnerja LDS na naslednjih volitvah. Toda po zdajšnji razsodbi ustavnega sodišča

tako koaliranje ni več aktualno. Zato je zdaj bolj aktualen drugi vidik, namreč, kako z veliko stranko, ki bi vzpostavila veliki konservativni "protiblok", nevtralizirati resnično nevarnost za nomenklaturu, ta pa je v osebi Janeza Janše in vstranki SDS, ki je večinski sistem tudi iztožila.

Danilo Slivnik, MAG 44/98

Možje v kutah

Zdaj že lahko rečemo, da je naredil Demos leta 1990 kljub številnim napakam tudi nekaj dobrih stvari; poskrbel je denimo za zelo kvalitetno sestavo ustavnega sodišča, ki je v preteklih letih nekompromisno nadziralo politične stranke, skrbelo za spoštovanje zakonitosti in pravnega reda ter sproti odpravljajo vse napake. Glede na to, da je bil to čas kontroverzne tranzicije, je bila naloga ustavnega sodišča še toliko pomembnejša. Zato ni čudno, da ga je nomenklatura nenehno napadala, njeni mediji pa ves čas obtoževali "politikanstva in pristranskosti". Toda večji kot je bil pritisk nanj, bolj so lahko bili ustavni sodniki prepričani, da delajo prav. Za pravo "senzacijo" pa so poskrbeli pretekli teden, ko so odločili, da je bil Janšev referendum o večinskem volilnem sistemu zmagovit in da ima nedvoumne pravne posledice, torej, da ga je treba vgraditi v sistem politične zakonodaje. Rečemo lahko, da so politične razmere postavili na glavo in povzročili tako daljnosežne posledice, da se jih večina politikov najbrž še ne zaveda. Če smo natančni, moramo dodati še to, da so za zasuk poskrbeli, tik preden se nekaterim glavnim sodnikom iz leta 1990 izteče mandat. Med mnenjsko najpomembnejše pa zanesljivo sodijo ta trenutek

Slovenska hiša rezbarja Zlata Petrovčiča

trije: dr. Peter Jambreč, dr. Anton Jerovšek in dr. Lovro Šturm. In če stvar še nekoliko zožimo, lahko rečemo, da je bil zlasti Jambreč tisti, ki je v zadnjih letih poskrbel za nekaj najpomembnejših sprememb, skozi katere je šla naša država, in ki je med drugim, kot je znano, skupaj z dr. Jožetom Pučnikom tudi avtor slovenske osamosvojitve.

Na nasprotnem polu so nekatere ustavne sodnike ves čas politično precej sovražili, najbolj jezen nanje pa je bil predsednik države Milan Kučan. Vendar je bila to njegova velika napaka, česar se je bržčas še posebej močno zavedel pretekli teden. Namesto da bi z njimi sodeloval, je nekatere poskušal onemogočiti in "kaznovati" (kot na primer dr. Petra Jambreka). Toda za takšno početje moraš biti tudi pameten, in ne samo zviti. Kot se je pokazalo, je Jambreč pametnejši od Kučana in le vprašanje časa je, kdaj se bosta politično spopadla iz oči v oči in bo prvi spodnesel drugega. Jaz se že zdaj smejem: ne bo namreč samo dramatično, ampak tudi zabavno. Kar predstavljajte si, ko bo moral Kučan reči: "Če bi šel še enkrat v politiko, bi naredil bržčas iste napačne. Samo nekoliko pozneje."

Matej LESKOVAR, DRUŽINA, 44/47

Grmade in lesovje

Med mite, ki jih goji mlada slovenska država, sodi tudi mit o protestantizmu. Ta mit ni nov: kot bojnega konja protikatoliške propagande so ga pred vojno uporabljali slovenski liberalci, Cankar pa je zapisal tiste zloglasne besede o tem, da naj bi bilo ob koncu reformacije vse, kar je bilo med Slovenci kaj vrednega, izgnano ali pobito.

To - in ne dejanski slovenski protestantizem (danes slaba dva odstotka vseh Slovencev) - je kontekst, znotraj katerega je treba brati dan reformacije, praznik, določen na dan, ki je s slovensko zgodovino samo posredno povezan, njegovo ozadje pa ima v najboljšem primeru vrednost anekdote. Sijajen dokaz za to smo dobili na letošnji državni proslavi dneva reformacije. Slavnostni govornik - torej uradni predstavnik, tako rekoč svečenik ideologije - je mikrofon izrabil za napade na Cerkev, ki zopet niso presegli ravni časopisnega obračunavanja.

Tako smo lahko slišali, da naj bi današnja Cerkev ne bila nič drugačna kot tista iz šestnajstega stoletja, saj naj bi ji šlo predvsem za moč in oblast, kar naj bi - med

(Dunaj) Miklavž je obdaroval najmlajše.

drugim - dokazovale cerkvene zahteve po gozdovih. To insinucijo (Je mar Cerkev v šestnajstem stoletju res šla za moč in oblast? Kaj pa Janez od Križa, Terezija Avilska in Ignacij Loyolski, da naštejemo le tri najbolj znane svetnike? Kaj pa vsa velika kulturna dela katoliške Cerkev iz tega obdobja, od Raffaellovih Stanc do Palestrinovih maš in motetov? Ali so humanistični škofje - kakšen Ravbar, denimo - s svojim delom na Slovenskem izraz težnje po moči in oblasti?) je govornik podkrepil še z bolj ali manj anonimnim slovenskim protestantskim pridigarjem, ki naj bi bil - o kriminal, o nesreča! - zgorel na grmadi, pri tem pa (namerno?) pozabil povedati, kako so kalvinisti v Ženevi v dveh tednih po prevzemu oblasti uničili celotno cerkveno umetnost, na njihovih grmadah pa so poleg knjig veselo papolali tudi, glej ga zlomka, heretični, ideologiji kalvinškega protestantizma nenaklonjeni ali vsaj sumljivi - papisti. Tako da je celo Giordano Bruno, še eden od simbolov, ki si jih je prisvojilo določeno proticerkveno razsvetljenstvo, raje na vrat na nos pobegnil iz protestantskega raja pod švicarskimi Alpami, dokler mu še niso gorela (!) tla pod nogami.

Letos se je torej zopet izkazalo, da je praznik namenjen predvsem vzgoji državljanov za arhaično, izjemno nepostmoderno sovražstvo do Cerkev, prav tako pa tudi, da so za dosego tega cilja dovoljena vsa sredstva. Tudi naštevanje laži in polresnic, tudi zloraba avtohtonih slovenskih protestantov v politične namene. Po svoje je to razumljivo: pred nedavnim je ustavno sodišče odstranilo še zadnje ovire, ki so onemogočale, da bi Cerkev dobila nazaj ukradeno ji premoženje (nujno potrebno za pastoralno in kulturno dejavnost), Evropa zahteva dosledno spoštovanje lastninske pravice in odpravljanje posledic revolucionarne zakonodaje, slovenska diplomacija je v vedno večjih škripcih, tuji veleposlaniki v Sloveniji se čudijo, kaj neki se dogaja s to državo ...

dr. Janez Gril, DRUŽINA, 44/47

Za zedinjeno Slovenijo!

Letošnjo jesen mineva 50 let, odkar se je okoli 7000 slovenskih političnih beguncev naselilo v Argentini, več tisoč pa tudi v Angliji, ZDA, Kanadi in drugod po svetu.

Obletnica spominja na veliko krivico, ki se je zaradi komunistične revolucije med drugo svetovno vojno in po njej na Slovenskem zgodila ljudem, ki so ji nasprotovali ali pa niso hoteli prenašati njenega krvavega nasilja. Da bi si rešili gola življenja, so odšli v tuji svet.

Današnja uradna slovenska politika se tega zgodovinskega dogodka še ni spomnila. Ne predsednik republike, ne kateri drugi uradni predstavnik slovenske države ob tej priložnosti še ni obiskal nekdanjih političnih beguncev in se jim v imenu demokratične slovenske države opravičil za krivice, ki se jim je zgodila med revolucijo in po njej. Še je čas, da to naredijo. Zadnji begunci so v Argentino prispeli februarja 1949.

Domovina jih je dolga desetletja zanemarjala in zaposlavljala. Česar ni naredila država, je že zdavnaj storila katoliška Cerkev. Rojakom je ves čas stala ob strani in jim z organizacijo verskega in kulturnega življenja pomagala pri preživetju in razvoju.

Nova slovenska država le s težavo uveljavlja novo politiko do izseljencev. Namesto ločevanja, podpiranja enih in zapostavljanja drugih, počasi uvaja enotno skrb za vse Slovence, ne glede na njihove politične, nazorske, verske in druge različnosti. Največ zaslug za to imajo

Urad za Slovence po svetu pri zunanjem ministrstvu in posamezni diplomatski predstavniki, ki bolj sledijo mednarodnim standardom kot domači liberalni politiki, ki so še bolj ali manj pod vplivom nekdanje partijske raznarodovalne in ločevalne usmeritve.

Bogato in živo versko, kulturno in narodnostno življenje, ki smo ga imeli priložnost doživeti med obiskom pri rojakih v Argentini, bi našo državo moralo spodbuditi k večji pomoči. Le na ta način bodo rojaki doseženo lahko ohranili in poglobili tudi v prihodnje. Težav bo vedno več na vseh področjih. Duhovniki, učiteljice in drugi kulturni delavci so se pri svojem požrtvovalnem in nesebičnem delu že močno izčrpali. Potrebna bo pomoč v ljudeh in denarju. Nove učiteljice slovenskega jezika v sobotnih šolah prihajajo iz druge in tretje, že v Argentini rojene generacije. V veliko pomoč so jim tečajji slovenskega jezika v Sloveniji. Če bo slovenska politika skoparila pri takšnih obvezah ali kako drugače ovirala njihovo strokovno usposabljanje, zasluži vso obsodbo.

Bogato versko in kulturno dejavnost zmore samo dobro organizirana narodna manjšina. Slovenska skupnost, povezana v krovno organizacijo Zedinjena Slovenija, to prav gotovo je. Staronaseljenci, ki takšne organiziranosti niso imeli, so se veliko bolj utopili v argentinski družbi. V dobri organiziranosti najbrž tiči razlog, zakaj današnja slovenska, pretežno liberalno usmerjena politika, še vedno z nekakšnim nezaupanjem in odporom gleda na ta del slovenske skupnosti v Argentini. Kot da bi se bala, da se bodo vrnil v Slovenijo in doma naredili red. V tem je najbrž potrebno iskati razloge, zakaj je bilo doma tako malo narejeno, da bi se več izseljencev lahko vrnilo v svojo ali v domovino svojih staršev in starih staršev. Strah ima velike oči.

Katoliška cerkev se svojih rojakov, raztresenih po vsem svetu, ne boji. So njeni sinovi in hčere in to bodo ostali tudi v prihodnje. Ker so nekdanji komunisti tudi letos praznik reformacije izrabili za napade na katoliško Cerkev in ji med drugim zaradi prizadevanja za vrnitev denacionaliziranega premoženja očitali tudi oblastiljenost, je morda prav, da javnosti tudi ob tej priložnosti povemo, da Cerkvi ne gre za oblast, temveč za služenje. Vrnjeno cerkveno premoženje bo služilo tudi temu, da bo kakšen slovenski izseljenec v domovini našel kos kruha in možnost za življenje. Ne bo prvič v slovenski zgodovini, da katoliška Cerkev skrbi za tisto, kar bi morala storiti država.

A N G L I J A

LONDON

S prvo adventno nedeljo vstopamo v bogoslužno obdobje, med katerim se spominjamo napovedi in pričakovanja Božjega učlovečenja; to zagotavlja možnost človeškega pobožanstvenja. Ta bogoslužni čas upanja vabi k poglobljanju razmerij med ljudmi in k poglobitvi odnosa med človekom in Bogom. Človek je bitje odnosov, ne kakršnihkoli, marveč odnosov ljubezni. Prvi korak v ljubezni pa je v tem, da se pustimo ljubiti od Ljubezni, in v priznanju, da nam je skazal dobroto Bog, ki nas sprejema za svoje prijatelje in sogovornike. "Bližnji, ki ga moram najprej ljubiti, ni, kdor me potrebuje, ampak ta, ki ga potrebujem kot kruh, kot vodo, kot zrak, da ostanem pri življenju. Zato ljubezni ne spoznamo, če ne dopustimo, da smo ljubljani. Najprej se moramo pustiti poklicati, od Božje ljubezni sprejeti ljubezen vase, da bi lahko ljubili. Saj je ljubezen v tem, da se nam je Bog dal prvi!" (M. Tenace)

December je za kristjane še posebej mesec poglobljanja razmerij med ljudmi ter med človekom in Bogom. Pomislimo samo na tople večere ob adventnem vencu, na Miklavžev večer, na praznik Brezmadežne, posebno pa še na božični in druge večere med božičnimi in novoletnimi prazniki. Ob teh večerih naj bi slovenski kristjani v molitvi ustvaril odnos, ki je vrhunec vse naše odnosnosti. V decembru smo še posebej poklicani, da bi takšni, kot

smo v molitvi, bili v vsakem odnosu. Spomin na rojstvo Boga in človeka, ta čudež nad čudeži, nas k temu še posebej vabi.

Lepe adventne večere in odrešenijske božične praznike vsem rojakom na Britanskem otoku ter vsem Slovincem doma in po svetu želi

*ŽPS slovenske katoliške misije
v Veliki Britaniji*

Srebrna obletnica poroke Damjane in Alana Derhama

Že 15. septembra sta v krogu svoje družine tiho obhajala srebrni poročni jubilej zakonca Derham iz Stockporta (pokrajina Cheshire) v severni Angliji.

Gospa Damjana je zelo zavedna Slovenka in članica slovenske skupnosti, ki prihaja k bogoslužju v Rochdale nad Manchestrom. Rojena je bila v Celju, kjer je tudi odraščala in zaključila gimnazijo. Študij je nadaljevala na univerzi v Manchestru, kjer je diplomirala na

oddelku za fizioterapijo. Ob študiju je spoznala svojega bodočega moža Alana, doma iz Sheffielda. Poročila sta se pred 25 leti v ljubljanski stolnici. Verjemite ali ne, poročil ju je sam sedanji ljubljanski pomožni škof, Alojz Uran, takrat še stolni vikar.

V zakonu sta se Derhamovima rodila dva krasna sinova: Krištof in Niki. Oba odlično govorita in obvladata tudi slovenski jezik, kar je predvsem zasluga njune dobre mame, nadvse zavedne Slovenke. Sedaj sta že oba univerzitetna študenta. Starejši Krištof študira medicino na univerzi v Londonu in je štipendist svetovno znane medicinske ustanove in bolnišnice Royal Free Hospital. Mlajši Niki pa je na univerzi v Manchestru. Fanta sta staršem lahko v ponos, vsekakor pa sta jima dragocen božji dar.

Zakoncema Derham slovenska katoliška skupnost v Veliki Britaniji in slovenska katoliška misija v Londonu čestitata za njun srebrni poročni jubilej in jima želita polno

Družina Derham iz Stockporta

božjega blagoslova za zdrave in srečo ter osebne zadovoljstva v krogu svoje družine in skupnosti, v kateri živi. Bog Vaju živi na mnoga sreča leta!

Poroka Lojzke Zupančič

Letos je bilo v mesecu septembru pri Zupančičevih iz Mansfielda v srednji Angliji zelo slovesno. Praznovali so poroko svoje najmlajše hčerke Louise (Lojzke). Poročila se je z Gregom Bellom, fantom, ki ga je spoznala v času študija na slavnem kolidžu Royal Holloway v Egamu blizu Londona. Zakonsko zvestobo sta si obljubila v čudovito lepi kapeli te svetovno znane ustanove. Po poročnem obredu smo bili vsi navzoči povabljeni na poročno gostijo v bližnji hotel sredi prekrasnega parka. Za Lojzkinega očeta Lojzeta je imela ta družinska slovesnost še en pomen: prav letos mineva petdeset let od njegovega prihoda v Anglijo. Kaj je bilo lepšega ob tej zanj tako pomembni obletnici kot nazdraviti svoji ljubljeni hčerki na njen poročni dan.

Vsi slovenski rojaki, ki poznamo Zupančičeve iz Mansfielda, slovenska katoliška misija in še posebno župnik Cikanek želimo, naj našo nevesto Lojzko in njenega ženina Grega dobri Bog spremlja in blagoslavlja na skupni življenjski poti, vsej Zupančičevi družini pa prav tako polno Božjega blagoslova in varstva božje matere Marije.

Izkupiček letošnje misijske tombole na slovenskem misijonskem dnevu v Bedfordu, 10. oktobra 1998, skupno z misijonskimi prispevki (darovi) za letošnje leto (v angleških funtih).

Tombola in srečolov 128,10 ter izkupiček od hrane in pijače 38,14.

Osební prispevki: Vida Zabavnik 100, Nada Sekolec 50, Metka Kogoj 50, Verena Vider 50, Franc Lapanja 40, Marica Biberovič 40, s. Agnes Žužek (70 US\$) 38,76, Franc Sedelšak 20, Marija in Jože Grkman 20, Janez Prevc 20, Filip Vidmar 20, Stanko Pevec 15, Ivanka Zajc 15, N.N. 15, Tone Žle 10, Marija Sinclair 10, Marčela Klemenčič 10, Bruna Lavrič 10, Marjana Hajnžič 10, Stanko Štefancič 10, Jaka Kenk

10, N.N. 10 in N.N. 10 angleških funtov.

Skupni znesek je bil 750. Izdatki za najem dvorane in drugo 18.

Čisti znesek 732 funtov je namenjen slovenskemu misijonarju v Zambiji, patru Lojzetu Podgrajšku, DJ.

Spoved

Kdor bo želel opraviti adventno ali božično spoved, bo imel za to dovolj priložnosti ob naših srečanjih, pred sveto mašo ali po njej.

Obiski bolnikov

Kot vedno v vseh krajih po vnaprejšnjem ali neposrednem obvestilu.

Naša luč

Naročnina za leto 1999 ostaja enaka kot lani (12 funtov). Plačate jo lahko župniku osebno ali po pošti. Prosim, če naročnino poravnate do božiča ali vsaj do novega leta. Za razumevanje se Vam vnaprejšnjem zahvaljujem.

S. Cikanek, župnik

A V S T R I J A

DUNAJ

Že ves čas obstoja slovenske skupnosti na Dunaju skušamo z nekaterimi prireditvami in srečanji približati našim rojakom košček domovine, glavni namen takih srečanj pa je povezovanje rojakov.

Zato smo tudi letos v soboto, 17. oktobra, priredili jesensko trgatveno veselico. Instrumentalni duo je igral okrogle melodije, med

Poroka Lojzke Zupančič in Grega Bella v Egamu pri Londonu

udeleženci pa je vladalo pristrčno in veselo razpoloženje, ki se je stopnjevalo do začetka bogatega srečolova. V ta namen so nam številne prispevke darovala nekatera slovenska podjetja z Dunaja in iz domovine, za kar se jim iskreno zahvaljujemo.

Veselite se je prvič udeležila tudi novinarka Dela Mojca Drčar-Murko.

Hvala vsem, ki so se trudili in z ljubeznijo pripravljali kulinarične dobrote ter prispevali, da je veselica uspela.

Obiski

V kratkem sta nas obiskala kar dva pevska zbora. V nedeljo, 18. oktobra, nam je med sv. mašo zelo lepo prepeval **mladinski pevski zbor Laetitia iz Vipave**. Zbor vodi Vlasta Lavrenčič, naša nekdanja sodelavka v slovenskem pastoralnem centru. Ubranost in zvočnost mladih glasov se je izlivala iz vsake pesmi, ki so nam jih mladi zapeli med mašo in v krajšem koncertu po njej.

Mlade pevce smo po končani sveti maši z veseljem pogostili v dvorani.

V nedeljo, 25. oktobra, so med sveto mašo prepevali **pevci mešanega zbora iz Štanjela na Primorskem**. Zbor vodi Milena Kostadinovič. Tudi ta zbor nam je z lepim petjem obogatil nedeljsko bogoslužje.

Kot prejšnjo nedeljo sta se za pogostitev gostov tudi tokrat zelo potrudili Irena Kos in njena prijateljica Nataša Fasching.

V oktobru smo spet molili živi rožni venec. Petnajst oseb je vsak dan po namenu zmolilo desetko rožnega venca in s tem počastilo Kraljico venca rožnega.

Spomladi smo na pobudo Eve Slawik, članice župnijskega sveta, začeli s tako imenovanimi duhovnimi pogovori. Vsako prvo sredo v mesecu se zberemo k duhovnim srečanjem. Pogovarjamo se o Bogu, o medsebojnih odnosih, o sinodi na Slovenskem. Pogovore vodi naš župnik Štekl, če pa je odsoten, se zberemo sami. Škoda, da si ljudje ne jemljejo časa za duhovnost; majhna udeležba na teh srečanjih je vse prej kot razveseljiva.

Darja B.

F R A N C I J A

PARIZ

Romanje v Rim

Že dolgo smo se pripravljali na romanje v Rim. Končno smo se letos le opogumili in uresničili naše sanje in želje. Iz severnega dela Francije se je prijavilo sedemnajst romarjev, drugi pa so bili iz Pariza in okolice. 5. oktobra se nas je 42 romarjev zbralo na pariškem letališču. Zaradi dveurne zamude letala je bil program popolnoma spremenjen. Kljub temu nam ni manjkalo dobre volje in srečno smo pristali v Rimu. Dr. Maksimilijan Jezernik in dr. Joško Pirc s sestrami so nas prav lepo sprejeli in nam zaželeli dobrodošlico. Razdelili so nas v dve skupini; eni so spali v Sloveniku, drugi smo bili poslani v okrog 15 kilometrov oddaljeno sestno hišo. Vse sestre so bile Italijanke, a so nas lepo sprejele in zvečer lepo

postregle s pristno italijansko hrano.

Vse nas je presenečala bogata antična umetnost, lepota rimskih okrašenih vodometov, postavljenih po vsem mestu. Občudovali smo lepote rimskih cerkva; vsaka je bila lepša od druge. Vsem se je zdelo nekaj edinstvenega, da smo lahko bili v sredo pri papeževi avdienci, pri kateri nam je zaželel dobrodošlico tudi v slovenskem jeziku. Jožef Klajnšček je vihtel slovensko zastavo in z njo pričeval o Sloveniji. Ljudje so bili zaradi papeževega pozdrava srečni in veseli. Vsak bi se rad z njim rokoval, a v tako veliki množici to ni bilo mogoče, zato so bili nekateri razočarani, saj so si mislili, da bo papež sprejel samo nas. Presenečeni smo si ogledovali vatikanski muzej in Sikstinsko kapele. To je bil enkratni pogled na zamisli umetnika o stvarjenju sveta in človeka. Pot nas je popeljala tudi v Pompeje, kjer smo videli žalosten dogodek, ki ga je povzročila naravna sila še pred Kristusom. Vodič nam je v slabi francoščini razlagal vse, kar je vedel in znal o stvareh, ki se jih je naučil na pamet. Od tam smo se z avtobusom odpeljali v Neapelj.

(Versailles) Pok. sestra Benigna

Očarala nas je lepota neapeljske stolnice, ki je res vredna, da si jo človek ogleda. Marija Škrlič nam je vso pot prepevala narodne in cerkvene pesmi. Njen lepi glas je spodbujal še druge k petju in tako je bila dolga pot krajša.

V nedeljo, 11. oktobra, je papež Janez Pavel II. na trgu svetega Petra razglasil za svetnico Edit Stein, ki je umrla mučeniške smrti v Avschvizu samo zato, ker je bila Judinja. To je bil za nas vse velik dogodek, saj smo prvič vsi prisostvovali takemu dogodku. Med veliko množico ljudi vseh narodnosti smo začutili vesoljno Cerkev, ki se trudi, da bi bila zgled drugim. Edit Stein je nova svetnica mučenka za vse čase, ki je s svojim življenjem pričevala za kreposti, ki so jo vodile v mučeniško smrt. Njena svetost je bila prav v tem, da je kot Judinja po dolgem premišljevanju sprejela krščansko vero.

Popoldne smo si ogledali še papeške grobove v kripti sv. Petra in si tako osvežili zgodovinske dogodke.

V ponedeljek, 12. oktobra, smo se poslovili od Rima in z večurno zamudo spet prišli v Francijo. Minili so dnevi, ki so nas zaznamovali z lepoto in utrdili zavest, da je Rim središče vesoljne Cerkve.

Misijonska tombola

Na misijonsko nedeljo smo imeli po sveti maši v dvorani slovenskega doma v Chatillonu tombolo. Vsak je dobil tisto, kar mu je določil žreb. V dvorani na mizah so se iskrili darovi, ki so željne oči vznemirjali: kaj če bi dobil kolo ali pa drugo večjo vrednost. Izkupiček tombole je bil namenjen misijonarjem na Madagaskarju. Nekateri so bili z dobitki zadovoljni, drugi so stiskali

zobe, rekoč: "Zakaj je ta dobil kolo, drugi večjo stvar, sam pa sem dobil tako majhno škatlico, toda v njih so bili zlati uhani, v drugih zlati križci in še druge stvari, ki so nam jih poklonili francoski trgovci. Silvester Česnik jih je sam izprosil od trgovcev. Družini, ki sta dobili kolo, so oči kar žarele od veselja. Gospa Guštin je dejala: "Vsaj enkrat nam je bila sreča naklonjena." Za slovenske misijonarje na Madagaskarju smo zbarli 7102 franka. Tončka Šimc je z drugimi pridno pripravila zakusko z dobrim vinom, kar je bil lep zaključek tombole. Skupni trenutki so zelo lepi, saj se lahko vsak pogovori z drugimi. Bog povrni vsem za lep uspeh letošnje misijonske tombole.

Vsi sveti

Na praznik vseh svetih je bilo v Parizu pri maši zelo slovesno, saj sta nam dr. Janez Zorec in Jean pripravila lepo liturgijo in pesmi. K maši je prišlo veliko ljudi. Po njej smo skupaj šli na clamartsko pokopališče k slovenskemu grobu, kjer smo z molitvijo in pesmimi molili za vse naše rajne doma in po svetu. V marsikatero očesu je bila solza, saj smo letos položili k večnemu počitku Joška Kogojca in mladega Filipa Pereniča. Rane še niso bile zaceljene, zato je bilo vse skupaj pretresljivo, a istočasno veselo, saj nam samo molitve in pesmi dajejo v veri upanje, da nas čaka še vedno srečno svidenje nekoč pri Bogu. Bog je tisti, ki jemlje zemeljsko življenje, da se človek v upanju vere veseli v Kristusovem vstajenju za vse čase. Molili smo za vse duhovnike, ki so delali v Franciji in po svetu, in se zahvalili Bogu za vse, ker je v razodeti besedi pokazal pravi smisel življenja. Kdo nam lahko da več kot Kristus? Nihče!

Vsaka solza bo otrta prav po Njegovem vstajenju!

Razstava Marjetke in Andreje DOLINAR

Več let smo čakali na razstavo slovenskih deklet Marjetke in Andreje DOLINAR iz Argentine. Končno smo pri Marie de Holmsky dobili galerijo blizu znane cerkve svetega Sulpicija v Parizu. Razstava je bila odprta 4. oktobra. Mladi umetnici sta z umetniškimi deli predstavili vso lepoto narave in nekatere utrinke z versko vsebino. Razstavljata 20 umetniških del, ki so pristna in svojska v barvah in zamisli. Različne mehke barve se prelivajo v čistih kristalih na platnih, ki poudarjajo izliv senc in svetlobe med stvarnostjo in sanjami.

V Andrejkinih slikah so upodobljeni motivi iz argentinskega življenja, ki pa izražajo mehko dušo umetnice, polno svežine in velikega obeta za razvoj na umetniški ravni. Njeno hrepenenje je vidno znamenje na platnu med lepimi okvirji, da zna vplesti mavrične barve, tako da slika kaže svojo očarljivost.

Marjetka pa razstavlja zlasti slike z versko vsebino. Motiv keliha se dotika neba, a ostaja na zemlji, kjer si nebo in zemlja darujeta v krogu božje svetlobe. Dve čudoviti podobi Marijinega oznanjenja se iskrita v galeriji kot mozaik in hrepenje po odrešenju sveta. Barve se prelivajo in zlivajo v lepoto, da se vsak, ki jih gleda, zastarmi in zasanja v zgodovinske čase božjih načrtov. Motiv vrat in materinstva je preplet barv in upanja do odprtega življenja. Cerkev naše Gospe je eksplozija krožnih, kvadratnih in trikotnih vitralnih podob, ki jih umetnica doživlja v globini svoje notranjosti.

Betlehem, Rojstvo, Marija in Angel ter Procesija so posebnost, ki silijo človeka v globoko razmišljanje in molitev. Bele, rumene, modre in rdeče barve so tihe priče, kaj vse je spodobna narediti človeška roka, če jo vodi umetniška duša. Razstava je vredna ogleda, saj obogati vsakega obiskovalca. Sestri sta vložili veliko truda in dela, da nam Slovencem doma in po svetu kažeta lepoto in misel, ki dviga duh in srce v višine. Takih razstav si še želimo. Z njimi tudi Francozom kažemo, kaj so sposobne narediti slovenske roke. Sredi Pariza je majhna galerija, a v njem se vidi veličina slovenske umetnosti. To je najlepše pričevanje Francozom, kaj smo Slovenci in od kod smo! Prav po umetnosti smo vidni in priznani v svetu. Mnogi Slovenci in Francozi so razstavo zelo dobro ocenili.

MÉRICOURT

Na praznik svete Barbare, mučenke, bomo imeli v kapeli sveto mašo. Vabi nas zavetnica rudarjev, da se z njo poveselimo in jo kot vsako leto častimo. Maša bo ob 10. uri. Nato so vsi dobimo pri bogato obloženih mizah, ki nam jih bodo pripravile

pridne roke naših gospa. Društvo sv. Barbare vas vabi na praznovanje. Pridite in prinesite nasmeh in dobro voljo!

Vsem želimo vesele božične praznike in zdravo, srečno in milosti polno novo leto 1999!

Uredil Silvester Česnik

FREYMING - MERLEBACH

Slovenska katoliška misija Freyming-Merlebach je letos priredila v Stiring Wendelnu že **15. ljudski praznik**. Po tradiciji je ta naš praznik vsako leto na 1. nedeljo v septembru.

Vsak Slovenec in tudi domačini, ki so bili enkrat že na temu prazniku, z velikim veseljem in zanimanjem pričakujejo to srečanje. Prinese jim veselje domačega razvedrila, domačih običajev in medsebojnega srečanja, ki si ga slovenski človek v tujini zelo želi. Kaj je lepšega in prijetnejšega kot po dolgem času srečati prijatelja.

V septembrski številki Nase luči smo omenili, da bomo ob tem prazniku medse sprejeli folklorno skupino iz Škofje Loke. Skupina se

Poroka Marie Christine Curk in Guillain-Frédéric Daubié

imenuje "ŠKOFJA LOKA". Prej se je imenovala Tehnik.

Skupina je pognala prve korenine že leta 1977. Danes šteje kar 50 članov. Vodja, učitelj in predsednik skupine je Marko Krajnik. Plesalci in plesalke so zelo različne starosti, od 12 do 43 let. Prevladujejo študentje, zato so z vajami včasih težave, pravi gospod Krajnik.

V soboto, 5. septembra, zvečer so nam predstavili 90-minutni lep in bogat program. S plesi in nošami so nam prikazali plese slovenskih pokrajin: gorenjski ples, gorenjski svatovski, štajerski, belokranjski, prekmurski, primorski in škofjeloški ples. Plesalci so vse plese odlično izvedli. Gostje so z velikim občudovanjem sledili programu in na koncu z velikim aplavzom potrdili njihov velik uspeh.

Po končanem koncertu so harmonikaši raztegnili harmonike, iz katerih so začele vreti melodije valčkov in polk. Oživeli so marsikateri otrpli udje in pete so zasrbele stare in mlade.

Folklorna skupina "Škofja Loka"

Njihov uspešen sobotni nastop je v nedeljo popoldne privabil ogromno gostov, da smo se kar trli.

Naj omenim, da je folklorna skupina Škofja Loka zunaj Slovenije žela že lepe uspehe. Gostovali so v Italiji, Avstriji, Belgiji, na Nizozemskem, Hrvaškem in v Franciji. Naši gostje so bili že drugič; prvič so pri nas gostovali leta 1995.

Želimo jim še velikih uspešnih nastopov, kakršna sta bila pri nas. Gospodu Marku Krajniku pa še posebej čestitamo za sposobnost in znanje, ki ga razdaja tem mladim plesalcem.

Ne pozabite, da se naša celodnevna srečanja nadaljujejo vsaki mesec. Vedno začnemo s sv. mašo ob 10. uri v kapeli sv. Jožefa, nato je ob 12. uri kosilo v prostorih naše misije. Lepo vabljenil

J. C.

H R V A Š K A

ZAGREB

Oktober je Slomškova sekcija kar dvakrat doživela prijetno pomladitev. V nedeljo, 11. oktobra, je prišel maševal v Zagreb letošnji novomašnik Matej Jakopič, kaplan iz Brestanice. Že drugič smo imeli to srečo, da smo prejeli novomašni blagoslov. Tudi g. Matej je odnesel iz Zagreba lep spomin, ko je v katedrali videl množico, ki se je v molitvi in priprošnji zgrinjala ob grobu blaženega kardinala Stepinca.

Še večjo pomladitev pa smo doživeli čez 14 dni, ko nas je obiskala osemčlanska družina Sečnik iz Ljubljane: Mama Ana, oče Tone, štiri hčere Marija, Andreja, Marta, Neži in dva sinova Janez in Metod. Oče in mama sta poskrbela za glasbeno izobrazbo otrok, saj igrajo klavir, flavto, violino in kitaro. Njihovo petje ni samo prijetno ubrano, ampak je že na meji profesionalnosti. Kot čudovita molitev je izzvenela Schubertova maša, prepletena s slovenskimi Marijinimi pesmimi. Za srečanje po maši so pripravili 40-minutni koncert. Med slovenske pesmi so duhovito vpletali Slomškove misli. Res bogato doživetje. Pristrčno razpoloženje se je nadaljevalo, ko so kar v narodnih nošah posedli med ljudi in vsi skupaj zapeli lepe slovenske pesmi. Žal pa je bilo zaradi močnega naliva manj ljudi pri maši kot običajno, Sečnikovi pa si zaradi tega niso mogli ogledati Zagreba. Morda bo to za Sečnikove izziv, da še kdaj pridejo v Zagreb in na razveselijo s svojim petjem.

mk

N E M Č I J A

BERLIN

Obisk v domovini - najprej na Brezje!

Člani župnijskega pastoralnega sveta ter pevci ženskega seksteta in moškega okteta slovenske župnije v Berlinu smo skupaj z župnikom Dorijem, v organizaciji Izselskega društva Slovenija v svetu Ljubljana, preživelih nekaj nepozabnih dni v domovini.

Iz Berlina smo se odpravili v četrtek, 29. 10., ob 18. uri. Pot je bila prijetna, saj smo šli domov! Ves čas nas je spremljala dobra volja in Tonijeva harmonika. Ob šestih zjutraj smo bili na Karavankah in ob pol sedmih smo že peli in molili pri Mariji Pomagaj na Brezjah, kjer je bil naš prvi daljši postanek. Tu nas je pozdravil "šef", frančiškan p. Ciril Božič, sošolec našega župnika, in nam zaželel prijetno bivanje v domovini.

Družina Sečnik poje pri slovenski maši v Zagrebu.

V Pivovarni Laško so goste iz Berlina pristrčno sprejeli.

Po obisku cerkve je sledil obilen zajtrk, ki sta ga v gasilskem domu na Brezjah s svojimi sorodniki pripravila Anica in Toni PUH, ki sta domov prispela že nekaj dni pred nami. Slastni krofi, obilen narezek, dišeča jutranja kava, grozdje in sir - kot v najboljšem hotelu! Res sta se potrudila. Resnici na ljubo pa moramo povedati, da nas je po poti že kar malo zaskrbelo, če nista Anica in Toni (ne)namerno odložila slušalko, kajti o uri našega prihoda smo ju hoteli obvestiti, pa nam ju, čeprav smo imeli v avtobusu šest mobilnih telefonov, ni uspelo priklicati. Pa smo se znašli, poklicali sosedo in zajtrk je bil rešen!

Ljubljana - ogled parlamenta, Cankarjevega doma, gradu, koncert v frančiškanski cerkvi...

Dobro okrepcani smo se podali na pot proti Ljubljani, kjer nas je pričakal Andrej GRILC, predstavnik Izseljenskega društva Slovenija v svetu. Najprej smo se udeležili sprejema pri podpredsedniku državnega zbora; predstavil nam je delo parlamenta in odgovarjal na naša

vprašanja. Z vodičem smo si parlament tudi ogledali.

Razkazali so nam tudi slovenski kulturni hram - Cankarjev dom. Po poti proti Cankarjevemu domu smo se ustavili na kraju, kjer arheologi preučujejo izkopenine stare Emone in kjer naj bi v bližnji prihodnosti zrastle nova Narodna in univerzitetna knjižnica. Tam smo srečali Gregorja Štibernika, študenta arheologije, sicer člana glasbene skupine Slapovi, ki je že gostovala v Berlinu. Nenadejano srečanje je bilo prav pristrčno in veselo.

Po celonočni vožnji smo bili precej utrujeni, zato smo si kar iz avtobusa ogledali Ljubljano, kjer nam je o znamenitostih in zgodovini našega glavnega mesta povedal veliko podatkov in zanimivosti uradni vodič.

Po dobrem kosilu v restavraciji Triglav smo se odpravili na Ljubljanski grad. Megla se je že zdavnaj razkadila in Ljubljana se je bleščala v soncu, v daljavi so bili dobro vidni obrisi Kamniških planin. Naša šoferja pa sta bila precej zaskrbljena, saj nista vajena tako ozkih ulic, kot so v starem delu Ljubljane, zato

smo jo z gradu mahnili proti tržnici kar peš. Tržnica je bila že zaprta, je pa Jože Flajs je v bližini odkril prijetno točilnico, kjer so imeli vinski mošt. Tam smo malo posedli, zunaj in znotraj, se posladkali s pečenim kostanjem ter popili nekaj kozarcev mošta. Počasi se je približal večer, ko smo se ob 19. uri udeležili nepozabne maše in po maši koncerta v frančiškanski cerkvi pri Tromostovju. Mašo je daroval naš župnik Dori, pela sta oba zbora, na orgle je igral naš organist, Filipinec Victor Victorino. Vsi so navdušili že med mašo, na koncertu pa so prav briljirali, kar je dokazal tudi dolg in pristrčen aplavz.

Na Štajersko - v Celje in v Pivovarno Laško

Obojestransko zadovoljni smo se poslovili od Andreja Grilca in se mu zahvalili za čudovit dan, sami pa smo nadaljevali pot v Celje, kjer nas je v Domu sv. Jožefa kljub pozni uri, ura je bila že kar pol enajstih, čakala okusna večerja in mehke postelje. Pred spanjem pa nas je navdušil čudovit nočni razgled na osvetljeno mesto Celje pod nami.

Noč je kar prehitro minila in v soboto zjutraj smo se po odličnem zajtrku poslovili od zares prijetnih lazaristov, odličnega kuharja in prijaznih gostiteljev. Ob devetih smo bili že v Laškem, kjer sta nas nas prijazno pričakala prva moža Pivovarne Laško, direktor Tone Turnšek in tehnični direktor Janko Remec. Povabila sta nas v sejno sobo, kjer sta nam predstavila delniško družbo Pivovarna Laško. Njeni začetki segajo v leto 1825, ko je medicar Franc Geyer kupil Valvasorjev špital in medicarsko delavnico in jo preuredil v obrtno pivovarno. Danes je Pivovarna Laško s 60.000

Pri Slomšku na Ponikvi smo skupaj zapeli "V nebesih sem doma..."

napolnjenimi steklenicami na uro oziroma prostori, kjer se vari in polni 500.000 litrov piva naenkrat, največja pivovarna v Sloveniji. Njen tržni delež prodaje piva v Sloveniji znaša 54 %. Na tuje trge izvozijo 20 % proizvodnje.

Vodilna moža pivovarne sta z veseljem odgovarjala na naša vprašanja in nam povedala, da že od nekdaj pivovarna živi s krajem, kraj pa s pivovarno, in tudi danes ni drugače. Enkrat je kraj pomagal pivovarni na noge, drugič je pivovarna vračala kraju in obnavljala njegove kulturne spomenike, zidala, izboljševala življenje. Tudi med osamosvajanjem Slovenije, ko so izgubili velik del jugoslovanskega trga, delavcev niso odpuščali. Niti enega. Laški pivovarji so preveč povezani s krajem in težko bi bilo najti pravi način za selekcijo. Zato so pač zmanjševali število zaposlenih le z odhodi ljudi v pokoj. Trenutno je v pivovarni zaposlenih nekaj čez 500 ljudi.

Direktorjema Turnšku in Remecu se je za njuno prijaznost in pripravljenost, da sta si vzela čas na državni praznik, v imenu slovenske župnije

s skromnim darilom zahvalil naš župnik in njun prijatelj Dori. Ob prihodu ju je s pesmijo pozdravil moški oktet, ob odhodu pa smo skupaj zapeli tisto našo: "Še eno rundo daj, točajka..."

Potem smo si pod strokovnim vodstvom inženirja Mateja Oseta ogledali proizvodnjo, kjer pa zaradi praznika niso delali, in pivovarniški muzej - kot zanimivost: v velikem kotlu, kjer so nekdaj varili pivo, je zdaj točilni pult in miza. V restavraciji so nas imenitno pogostili s pivsko klobaso, zeljem in seveda pivom, ki so nam ga naložili še za popotnico v Berlin.

Slomškova Ponikva

Po programu naj bi si ogledali še grad Tabor in cerkev sv. Barbare v Trobnem Dolu. Za grad je zmanjkalo časa, k sv. Barbari pa z avtobusom nismo mogli, ker je podvoz pod železnico v Mariji Gradcu prenizek za avtobus, zato smo obiskali Ponikvo, rojstno hišo svetniškega škofa Antona Martina Slomška. Hiša je res lepo urejena, na steni je rodbinsko drevo Slomškovih, ki so bili zelo cenjena in spoštovana

družina. Poleg postelje in zibelke ter stare mize so razstavljeni še zbrana Slomškova literarna dela, v besedi in sliki je predstavljena njegova življenjska in duhovniška pot. Zanimiv je njegov mašni plašč in kelih, ki ga je kot novi škof podaril rodni fari Ponikva.

Župnik Dori je v spominsko knjigo vpisal obisk vernikov slovenske župnije v Berlinu in nas v molitvi priporočil blaženemu Slomšku. Pred odhodom smo skupaj zapeli Slomškovo pesem: "V nebesih sem doma..."

Prijetno druženje v Šentjurju

Po obisku Ponikve nas je čakala še zadnja postaja našega gostovanja v Sloveniji - Šentjur. Obiskali smo namreč podjetnika Marjana Žonto, velikega dobrotnika naše župnije, odkar deluje med nami župnik Dori. Gospod Žonta je lastnik velikega avtoprevozniškega podjetja, njegove kamione hladilnike lahko srečamo po vseh evropskih cestah. Z njegovim kombijem so k nam prispele različne glasbene skupine in tudi za prevoze v domovini med počitnicami je poskrbel. Je velik ljubitelj konj. Na svoji kmetiji v Cerovcu, v bližini Šentjurja, ima nekaj vrhunskih jahalnih konj, na katerih je mogoče jahati. Zdaj se je začel ukvarjati tudi z gostinstvom. Prav v soboto nas je povabil na odprtje svojega hotela v Šentjurju. Slovesnost je povezoval Vinko Šimek, kot prvi pa je nastopil moški oktet slovenske župnije v Berlinu s pesmijo enega šentjurskih skladateljev Ipavcev. V programu so nastopile še Vesele Štajerke, Vili Resnik, Kvintet Dori, velik aplavz pa so požele pevke ženskega seksteta naše župnije in naš organist Victor Victorino, ki je poleg igranja na sinteseizer tudi čudovito zapel.

Arhitekt je predstavil svoje delo, potem pa je pripadla čast našemu župniku Doriju, da je blagoslovil prenovljeni hotel. Slovesnosti sta se udeležila tudi šentjurski dekan in šentjurski župan Jurij Malovrh, med gosti pa je bilo opaziti tudi celjskega župana Zimška. Po odprtju smo si ogledali prostore, družina Žonta pa nas je pogostila s čudovitim hladnim bifejem. Srečanje prijateljev, znancev, glasbenikov, pevcev je v prijetnem in prijateljskem ozračju trajalo pozno v večerne ure, ko se je nekaj berlinskih Slovencev, ki so še za nekaj dni ostali v domovini, poslovilo, drugi pa smo odšli na zasluženi počitek.

Po zajtrku v nedeljo in po slovesu od prijazne Žotove družine in kolektiva njihovega hotela, ki ga vodi nekdanji Dorijev ministrant iz Prebolda, simpatični Zoran Podkoritnik, smo se okrog 10. ure odpravili na dolgo pot proti Berlinu. Odhajali smo srečni in zadovoljni. Ob tej priložnosti se iskreno zahvaljujemo odličnemu organizatorju gostovanja v Sloveniji, Izseljenskemu društvu Slovenija v svetu, še posebej Boštjanu Kocmurju, ki je krilo stroške prevoza, ogledov in prenočitve v petek, ter Pivovarni Laško in Marjanu Žonti, ki sta poskrbela za spanje, hrano in pijačo v soboto. Da ne bi trpeli žeje na poti, je poleg Pivovarne Laško poskrbel še en naš veliki dobrotnik, kletar in vinogradnik Jože Slavinec. Hvala vam, dobri ljudje!

M. Mošnik

FRANKFURT

Mesec november, ki je za nami, je zaradi praznikov v začetku meseca ves posvečen rajnim. Pred očmi so

nam še toliko bolj vsi tisti, ki so nam bili zaradi sorodstva ali prijateljstva bliže ali pa so pred kratkim odšli od nas. Tudi iz naše skupnosti se jih je v zadnjem času kar nekaj poslovilo še ne obremenjenih s starostjo, za katere smo morda zvedeli mimogrede. Tako je 11. maja letos umrl dr. Bogdan Kocjančič iz Oberursela blizu Frankfurta. Poleti, 27. julija, je umrla Nada Dolhar, v septembru Tone Tratar in 9. oktobra Anton Perko; vsi iz Frankfurta. Prvi trije so pokopani v Sloveniji, zadnji pa na Hrvaškem. Verjetno bomo čez kakšen mesec izvedeli še za kakšno smrt. Vseh umrlih in živih faranov naše župnije se spominjamo ne samo v mesecu novembru, ampak pri vsaki nedeljski in praznični maši, saj vsak župnik za vse svoje farane (tudi umrle) vsako nedeljo in zapovedan praznik opravi sveto daritev.

Tudi dve poroki, kolikor mi je znano, sta bili v poletnih mesecih. Tako se v našem življenju prepletata bolečina in žalost z veseljem in radostjo. Veselje in radost nas spremljata tudi v novembru, saj Slovenci radi slavimo god sv. Martina, ko se zberemo k martinovanju. Dobiček od letošnjega martinovanja smo v

slovenski frankfurtski župniji namenili Škofijski gimnaziji v Mariboru.

rem

INGOLSTADT

V soboto, 17. oktobra, je slovenska župnija v Ingolstadtu praznovala župnijski praznik, Slovenski dan. Ob pol petih popoldan je bila slovesna sveta maša v cerkvi Srca Jezusovega. K maši se je zbralo lepo število rojakov in to ne le iz Ingolstadta ampak tudi mnogi drugi iz skupnosti v Erlangnu, Nürnbergu, Neutraublingu, Weidnu in Weissenburgu. Vsi ti spadajo v našo prostrano slovensko župnijo. Med nami so bili tudi gostje iz Augsburga in nekateri drugi nemški prijatelji. Med petjem pesmi Kraljica venca rožnega je iz zakristije po cerkvi prihajal sprevod narodnih noš, ministrantov in treh duhovnikov. Maševal je slovenski župnik iz Augsburga Joško Bucik, z njim sta somaševala še domači slovenski župnik in gostitelj nemški župnik, ki nas je s prisrčnim pozdravom in toplo besedo na začetku maše bratsko sprejel. Gospod Joško je v mašnem nagovoru razmišljal o pomenu in potrebi molitve v kristjanovem življenju. Mašno bogosluž-

Pri križevem potu v Einsiedelnu

Prinašanje
darov na oltar

Ministranta
Dolores in Robi

je je povezovalo navdušeno ljudsko petje, ki sta ga poživila z nekaterimi pesmimi naša mladinska skupina in posebej še osem članski zbor družine Sečnik iz Ljubljane, ki je bil ta dan naš gost.

Po maši je bilo srečanje v tamkajšnji župnijski dvorani, ki so jo pridni sodelavci vzorno pripravili in praznično uredili. Vodilo praznika je bil začetni verz iz znane Slomškove pesmi: Preljubo veselje, oj kje si doma? Po župnikovi pozdravni besedi je spregovoril mestni župan Hans Amler, velik prijatelj Slovencev, ki se vedno rad odzove našemu vabilu. Sledil je koncert družine Sečnik. Čudovito je bilo pričevanje in živ odgovor na vodilo srečanja.

Nastopu zbora Sečnikove družine je sledilo družabno srečanje ob glasbi ansambla Trajani iz Ingolstadta. Praznovanje smo zaključili proti drugi uri zjutraj. Nato so pridni sodelavci še pospravili in počistili dvorano, da je bilo spet vse na svojem pravem mestu.

Zahvaljujem se vsem, ki so praznovanje pripravljali in dejavno sodelovali pri samem praznovanju tako v dvorani kot v cerkvi. Hvala tudi vsem pridnim gospe, ki so

pripravile toliko dobrega peciva, vsem, ki so pomagali v kuhinji in pri strežbi, vsem, ki so se udeležili praznovanja, prinesli s seboj obilo dobre volje, hvala tudi nemški župniji, župniku za gostoljubnost, posebej pa velja zahvala gospodu Jošku Buciku, družini Sečnik iz Ljubljane in ansamblu Trajani. Hvala Bogu za lep prazničen dan.

gs

MANNHEIM

Miklavž v Herbolzheimu

Otroci so zrasli, Miklavž pa še kar prihaja. Ker majhnih otrok skoraj ni več, in tisti, ki so še pred nekaj leti bili otroci, ne utegnejo vsi priti, se zgodi, da mora Miklavž kar večkrat poklicati posamezne fante in dekleta, da lahko odda vsa darila, ki jih prinese s seboj. Seveda se tudi odrasli ne branimo Miklavževih darov, tako da se mu ni treba bati, da bi ostal brez dela. Miklavža potrebujemo že zato, da vsaj enkrat v letu dobimo prostor, kjer se lahko pogovorimo in poveselimo, saj nimamo svojih prostorov, kjer bi se lahko pogosteje dobivali po slovenski maši. Za Miklavžev večer pa vsak poskrbi za nekaj. Vidko Umek se do-

bro pozna z Miklavžem. Vsako leto poskrbi, da Miklavž ne bi šel mimo, drugi moški skrbijo za pijačo, ženske za dobro večerjo in pecivo, vsi skupaj pa za dobro voljo in petje. Tako bomo lažje premostili praznino, ko ne bo več otrok. Kmalu pa bo spet živahnejše, saj že prihaja na svet naslednji rod, ki bo Miklavža spet potreboval.

Odrasla ministranta v Herbolzheimu

Imamo veliko srečo, da se med našo mladino ni naselilo tista čudna navada, ki jo poznajo v marsikateri župniji v Sloveniji, ko se malo večjim ministrantom zdi, da so preveliki za ministriranje. V Herbolzheimu ni tako. Dolores in Robi, oba že odrasla, rada ministrirata. Ko sem pred dvema letoma prvič maševal za rojake iz Freiburga in okolice, je pogumno prišla v zakristijo Dolores in vprašala, če lahko ministrira. Po maši je pristopil še Robi in obljubil, da bo prihajal k slovenski maši. Mislim, da se ne bom zmotil, če povem, da v dobrih dveh letih v Herbolzheimu še nikoli nismo imeli maše brez ministranta. Zdaj samo še čakamo, da se bo še Alenka počutila toliko odraslo, da bo imela pogum in se pridružila

Kapelica
Kamenškovi
v Stanečki vasi

Družabnost
v župnišču

starejši sestra Dolores pri ministri-ranju. Sicer je tudi v cerkveni klopi lepo videti, da so med starejšimi tudi mladi ljudje, a še lepše je mlade ljudi videti v ministrantski obleki.

Kamenškova kapelica

V zadnjih letih so v Sloveniji obnovili ali na novo postavili kar veliko kapelic in križev. Marsikje pa razpadajoča ali skrajno zanemarjena znamenja pričajo o malomarnosti vaščanov. Zato je še toliko bolj hvalevredno, da se najdejo posamezniki, ki sami poskrbijo za obnovo znamenja. Toni in Mimi Kamenšek sta se zavzela, da se obnovi znamenje, ki sicer prej ni stalo na njihni zemlji. V Stanečki vasi pri

Majšperku sta si postavila lepo hišo ter z žalostjo opazovala podirajoči se križ na sosednji parceli. Letos sta na svoje stroške dala postaviti ne samo križ, ampak kar lepo zidano kapelico. Vanjo sta na varno postavila križ in lep Marijin kip. Ob blagoslovitvi na letošnjo veliko mašo se je zbralo dosti ljudi, celo krajevni župan. Ko so ljudje videli lepo kapelico, so spoznali, da je kaj takega v čast in ponos vsemu kraju. Hoteli so celo nekaj prispevati za stroške, pa sta Toni in Mimi zbrane darove darovala naprej za potrebe kake cerkve. Za požrtvovalnost zaslužita vso pohvalo in spoštovanje, pa tudi posnemanje.

J. M.

tarejo. Pri tem pa sta jih vodila župnik in socialna delavka. Pripravljenih imamo še mnogo zanimivih tem, videoposnetkov iz Slovenije, ki v živo pričajo o življenju Cerkve v Sloveniji. Vabimo še druge starejše farane, da si odtrgajo kakšno urico časa in jo preživijo z vrstniki v našem župnišču.

Za prigrizek je poskrbljeno.

ROSENHEIM

S tega sveta se je poslovil Bogdan Anžel. Rojen je bil leta 1924 v Litiji. Vojna vihra mu ni prizanesla, čeprav je bil takrat še mladenič. Izučil se je najprej za avtomehanika, pozneje

Miklavž v Herbolzheimu

MÜNCHEN

Na pobudo faranov se od letošnje jeseni zbirajo starejši župljani vsak zadnji četrtek v mesecu ob 16.00 v našem župnišču. Redna srečanja naj bi služila medsebojnemu pogovoru, poglobljanju v verske resnice in družabnosti. Že prvo srečanje je bilo zelo razgibano. Zbrala se je kar lepa skupina naših seniorjev. V živahnem pogovoru so iskali odgovore na vprašanja, ki jih

Pokojni Bogdan Anžel

pa za gasilca. Želel je iti v daljni svet, tako je leta 1961 prišel v Nemčijo, kjer pa ni nikoli pozabil rodnega kraja; v svojih pesmih je izražal ljubezen do domovine.

Bil je reden obiskovalec naše maše. Vedno je bil dobre volje in vedrega značaja. Zadnje mesece je bolehal, nakar je oslabeledo srce nehalo biti. Vsem njegovim naše iskreno sožalje.

OBERHAUSEN

Skupina birmancev v Sloveniji

Za skupino otrok iz severnega Porenja, Vestfalije, je bilo lansko šolsko leto nekaj posebnega. Pripravljali so se na sprejem darov Svetega Duha v zakramentu sv. birme. Veroučne ure je vodil diakon Stanislav Čepak v različnih krajih slovenske župnije, kjer je slovenska maša in slovenska dopolnilna šola. V februarju je potekalo tudi tridnevno srečanje birmanskih kandidatov in njihovih staršev v Niedermühlenu. To je bilo za udeležence enkratno doživetje, ki spoznali smo se vsi starši, med otroki pa so se spletle trdne mladostne vezi, tako da je nastala skupina, ki je potem vedno znova iskala priložnost, da se sreča. V času pred birmo sta bili še dve krajši skupni srečanja. Tako je bil dan svete birme, 24. maja, globoko doživetje za birmance in njihove družine.

Ko smo starši videli to veselje in medsebojno povezanost med mladimi, smo premišljevali, kako bi naše otroke usmerili po poteh prijateljstva, slovenstva, vere.

Rodila se je ideja, da med jesenskimi počitnicami pripravimo izlet v Slovenijo. Prijavilo se je 22 birmancev, pa še svoje bratce in ses-

trice so povabili s seboj. Tako se je nabralo 29 otrok, ki so od 3. do 10. oktobra bivali v spremstvu slovenskih učiteljev v Škofi Loki. Tega dela Slovenije naši učenci večinoma ne poznajo, saj so njihovi starši doma na Štajerskem, v Prekmurju ali na Dolenjskem. Učitelja pa sva v tem kraju domačina, zato je bila organizacija precej lažja. Povezali smo se z osnovno šolo Petra Kavčiča v Škofji Loki. Tako so naše učence gostoljubno sprejele družine otrok, ki obiskujejo to šolo. Trikrat so mladi iz Nemčije bili pri pouku na šoli in tako lahko vsaj bežno primerjali šolo v Sloveniji in Nemčiji. Kar nekaj razlik so opazili: šola v Sloveniji je bila lepše opremljena, predvsem pa bolj čista, med slovenskimi sošolci so opazili večje prijateljstvo, medsebojno povezanost in pripravljenost pomagati.

Dva najstarejša učenca sta obiskala Škofijsko klasično gimnazijo v Šentvidu pri Ljubljani oziroma Srednjo kovinarsko in cestno prometno šolo v Škofi Loki. V popoldanskem delu pa smo delali krajše izlete v Ljubljano. Spotoma smo se oglasili na radiu Ognjišče, kjer so nam pokazali sodobno opremljene studije in z nami posneli pogovor za oddajo Sobotna iskrica. Drugič smo si ogledali Škofjo Loko in v muzeju na gradu spoznavali zgodovino tega mesta. Dež nas je spremljal ves teden, vendar nismo dopustili, da bi slabo vreme vplivalo tudi na naše razpoloženje.

Tako je bilo tudi na celodnevni izletih. V ponedeljek smo odšli na Cerkljansko in Idrijsko. Ustavili smo se v bolnici Franja, kjer smo zaradi obilice dežja opazovali, kako divja je lahko narava. Nato smo si ogledali Antonijev rov rudnika živega srebra v Idriji in Divje jezero.

Pozno popoldne pa smo se po hudih ovinkih pripeljali v Zakojco, rojstni kraj Franceta Bevka. Ob obisku pisateljeve domačije smo spoznali življenje naših ljudi v začetku tega stoletja. Na turistični kmetiji Pri Flandru pa so se otroci kljub dežju odločili za jahanje na konjih.

Četrtek celodnevni izlet nas je vodil na Gorenjsko, najprej v Kovaški muzej v Kropi, nato pa na Brezje. Mašo v kapeli brezjanske Marije je za nas daroval župnik Alojzij Brce. O zgodovini cerkve na Brezjah nam je pripovedoval p. Leopold. Po kosilu smo se ustavili še pri mojstru domače čevljarke obrti Jerneju Kosmaču v Bistrici pri Trziču. Z zanimanjem smo si ogledovali stare čevljarke svetilke, pastirske ure, zibelke, kropilčke, panjske končnice in drugo. Izletov so se z nami udeležili tudi gostiteljski otroci, tako da smo imeli res lepo priložnost navezovati stike.

Izlet je zares lepo uspel. Bili smo kot ena družina, v kateri vladata razumevanje in strpnost. Zahvaliti se moramo vsem, ki so nam z denarnim prispevkom omogočili bivanje v Sloveniji: Urad za Slovence po svetu, Ministrstvo za šolstvo in šport, slovenski društvi iz Krefelda in Essna, Slovenska katoliška župnija Oberhausen, občini Škofja Loka in Idrija, tovarna Kolektor iz Idrije in Trgovsko podjetje 'Loka' iz Škofje Loke. Posebna zahvala vsem pa tudi voznikoma avtobusa, gospodoma Ivanu Kavčiču in Ivanu Povodniku, ki sta nas prevažala vso pot prostovoljno.

Izlet nas je utrdil v medsebojnem poznavanju in prijateljstvu, skupno nas je povezal v ljubezni do Slovenije in našega jezika.

Naloga nas odraslih, staršev, učiteljev, Cerkve, društev je voditi jih na te dobre poti in jim dati možnost, da bodo razvili zdravo slovensko skupnost na tujem.

*Barbara in Bojan Oman,
slovenska učitelja*

REUTLINGEN

Konrad in Gabrijela Kreft v Mittelstadtu pri Reutlingenu praznujeta v januarju in februarju rojstne dneve.

Konrad, pristni Prlek iz Negove, in Gabrijela iz Notranjske sta imela zelo težko otroštvo in mladost. Kot otroka ju je zadela ista usoda, saj sta morala težko delati na kmetijah pri tujih ljudeh. Spoznala sta se, ko je Konrad služil vojsko pri Rakeku, ter se leta 1951 poročila.

Skupaj sta odšla v Nemčijo, kjer je za trdo delo tokrat bilo plačilo. Ustvarila sta si lep domek, v katerem uživata svojo pokojnino.

Redno obiskujeta slovenske maše v Pfullingenu in Bad Urachu, seveda če nista v Sloveniji, kamor čedalje pogosteje odhajata. Čeprav so jima gospodarji rezali tanke rezine kruha, ostane domovina le ena; in nje ni mogoče primerjati z vsem bogastvom sveta.

Ob življenjskem prazniku jima želimo vse lepo, zdravja in božjega blagoslova. Naj jima Stvarnik dodeli še mnogo skupnih srečnih let, da bo Konrad ob zlati poroki lahko popeljal svojo Gabrijelo k božji mizi, kjer bosta pred Bogom obnovila poročno obljubo.

Vlado Kodela

Vinska trgatev pritegnila Slovence

Ko po vinogradih zori grozdje in se v kletih že cedi mošt, se mnogi spominjamo lepih trenutkov trgatve in veselih pesmi ter vriskov, ki so včasih odmevali po slovenskih vinogradih od prekmurskih, radgonsko-kapelskih gor, prek posavskega vinorodnega področja (Šmarje - Virštanj, Bizeljsko - Sremič, Dolenjska in Bela krajina, vse do slovenskega Primorja: (Koper, Kras, Vipava, Goriška brda), se tudi Slovenci na Würtemberükem radi srečujemo ob kozarčku vina in slovenski pesmi. Tako je letošnja Vinska trgatev v Reutlingenu v nedeljo, 11. oktobra, zbrala kar lepo število rojakov, ljubiteljev slovenske pesmi in glasbe, ki so jo med nas prinesli veseli Štajerci: ansambel Vinka Cverleta iz okolice Celja. Med drugimi so zapeli svojo novo

pesem Slovenskim družinam, ki pravi: "Živele slovenske vse družine, naj tradicija velja; takšne so pač naše korenine, staro, mlado poje in igra."

Ali pa pesem, ki je bila sicer namenjena slavlencu, g. Alojzu Lušinu, za rojstni dan: "Zapojmo očetu za praznični dan, hvaležni otroci za ti-soč stvari, ki oče vsak dan jih podaril je nam, da lepše življenje naprej nam hiti!"

Hvala vsem sodelavcem, ki so prireditev pripravili, in vsem obiskovalcem, ki ste pokazali vašo naklonjenost in s tem dali znamenje, da so takšne prireditve zaželjene.

V tem kratkem poročilu pa spet ne moremo mimo žalostnih trenutkov, ki so še posebej močno prizadeli nekatere med nami. Po težji bolezni sta se od nas poslovila 60-letni Jože Lazar iz Dettingena - Ems, pokopan je v Celju, in Mirko Lešnik, rojen leta 1943 v Mariboru, živel pa je v Dettenhausnu, kjer smo ga tudi 26. oktobra pokopali.

STUTTGART

Misijonska nedelja in vinska trgatev

Tudi letošnjo vinsko trgatev in naše župnijsko žegnanje smo v nedeljo, 18. oktobra, povezali z dobrodelno prireditvijo za naše misijonarje. Tako smo zbrali skupaj okroglo 1000 DM. Ob tej prireditvi so se izkazali tudi naši mladi, ki so ob začetku v dvorani zapeli nekaj duhovnih pesmi, potem pa se je nova pevsko-glasbena skupina Planet X predstavila s celovečernim nastopom. Mladi so pokazali svoje talente ter zavzetost in ljubezen do slovenske

Gabrijela in Konrad Kreft, 70-letnika iz Mittelstadta

pesmi. Želimo jim še naprej vztrajnosti in uspehov.

V Weißbachu je slovenska skupnost pripravila vinsko trgatavo v soboto, 24. oktobra. Najprej je bila sveta maša - skupaj z rojaki iz okolice Heilbrona - nato praznovanje, ki so se mu pridružili še tamkajšnji domačini, saj poznajo dobre slovenske kuhinje in so ljubitelji slovenske glasbe. Letos sta za to poskrbela harmonikarja Emil Povše in Viki Koprivnik. Letošnja posebnost je bilo grozdje in domače pivo Haler (v dvolitriških steklenicah) iz Slovenije.

V Böblingenu in v Oberstenfeldu smo obhajali oktobra bogoslužje skupaj z nemško župnijo in tako nadaljujemo tradicijo, da se enkrat na leto srečamo s tamkajšnjimi župljani (in seveda s tamkajšnjimi župniki).

V Böblingenu je v nedeljo, 11. oktobra, pri sv. maši pel **nonet Certus** iz Maribora, ki je bil v soboto zvečer na Vinski trgatvi društva Triglav iz Stuttgarta, in tako predstavil številnim nemškimi in slovenskim udeležencem bogoslužja lepoto slovenske cerkvene pesmi.

V Oberstenfeldu pa smo pri skupni maši (25. oktobra) zapeli Slovenci

Dr. Tanšek je daroval rentgenski aparat za Sarajevo.

sami in se po srečanju pri oltarju srečali še v dvorani pri mizi. Slovenske gospodinje so tudi tokrat pripravile odlično kosilo in kljub veliki udeležbi ni ničesar zmanjkalo.

Zahvalno romanje k Ave Mariji

Letos smo morali - zaradi nedelje - predstaviti naše tradicionalno zahvalno romanje ob prazniku vseh svetih na soboto, 31. oktobra. Verniki in duhovniki iz slovenskih župnij Reutlingen, Stuttgart in Ulm smo se zbrali k slovesnemu bogoslužju, ki ga je v prelepi baročni cerkvi vodil mons. Janez Pucelj. Pridružil se nam je še župnik Janez Modic iz Manheima in tako smo bili v duhu povezani z vsemi rojaki, ki živijo po svetu in v domovini (potujoča Cerkev), z našimi pokojniki, ki se še očiščujejo (duše v vicah - trpeča Cerkev) in z vsemi svetniki in blaženimi (zmagoslavna Cerkev). Letošnje praznovanje je bilo lepo tudi v smislu veselja ob skorajšnji slovesni razglasitvi Antona Martina Slomška za blaženega. Svetniki so za nas smerokaz in hkrati priprošnjiki, ki nam s svojo molitvijo izprosijo mnogokatero milost.

Š V E D S K A

Dogodki s Švedske

Čas neusmiljeno beži. Stari slovenski pregovor pravi: "Minuta izgubljena, povrne se nobena." Vsak čas prinese s sabo vesele in žalostne dogodke. Ene in druge je treba zapisati, da jih ohranimo v spominu. Namen poročil z naših misij po Evropi pa je tudi ta, da bi naši rojaki

doma in tisti, ki živijo daleč od doma, vendar zvedeli, kaj se dogaja na tem ali onem koncu Evrope med našimi rojaki ter da bi z njimi delili veselje in žalost oziroma bolečino. Nekatere dogodke je mogoče zapisati takoj, nekateri pa pridejo na vrsto pozneje. Seveda je bolje pozneje kot nikoli.

Sveti krst: Že kar nekaj časa je preteklo, kar je bila krščena **Mikaela Litrop**, mala deklica slovenskih staršev, matere Silve, rojene Zupančič, in očeta Romana Litropa. V katoliški župnijski cerkvi Kristusa Kralja je ob navzočnosti staršev, starih staršev, botre Anje Rozman in še nekaterih sorodnikov ter prijateljev 6. junija letos bila mala Mikaela prerojena iz vode in Svetega Duha za božje otroštvo. Sveti krst je podelil slovenski dušni pastir Zvone. Vse navzoče je povabil k razmišljanju vsebine in pomena tega zakramenta, ki je glavni temelj, na katerem bomo morali Mikaeli pomagati, da bo Božje življenje v njej čedalje bolj rastlo in napredovalo. Starše in botro pa je povabil, da bodo to "malo drevesce" skrbno negovali in obrezovali, da bo ob svojem času dajalo dober sad, ki bo v veselje njim in dobremu Bogu.

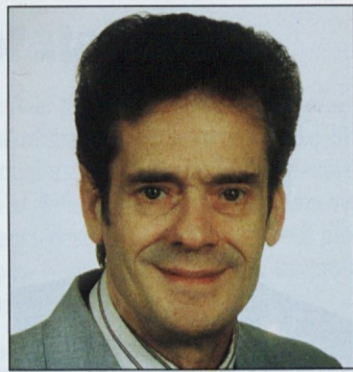
Bog daj, da bi nova kristjana in Slovenka bila vselej v ponos Bogu, zvesta Kristusovi Cerkvi in krščanskemu izročilu, da bi bila v ponos svojim staršem in sorodnikom in postala zavedna Slovenka, zvesta narodnim koreninam, krščanski kulturi in omiki!

Naši rajni

V Malmöju na jugu Švedske je 25. avgusta po dolgi bolezni umrl komaj 54 let star **Martin Pečovnik**, rojen v Gaju, župnija Sv. križ nad Mariborom. Tako kot mnogi sloven-

Krst Mikaele
Litrop

Martin
Pečovnik

ski rojaki je tudi on prišel na Švedsko po letu 1960, da si tukaj prisluži boljši košček kruha zase in za družino. Z ženo Katarino, Makedonko po narodnosti, sta si ustvarila družino in podarila življenje trem sinovom: Valentinu, Robertu in Danielu.

Martina so poznali kot veselega; ta božji dar je delil s pomočjo harmonike in ansambla. Slovenska pesem in glasba, ki so jo Martin in njegovi s srcem igrali, so bili nepogrešljivi del slovenskih srečanj na jugu Švedske. Skoraj ni Slovenca na tem delu Švedske, ki ne bi poznal Martina in njegovega ansambla.

Žena Katarina se želi s svojimi sinovi zahvaliti Martinovim domačim in sorodnikom, obenem pa vse, ki boste to brali, vabi, da sprejmete Martina v svoje molitve za blagor njegove duše. Naj spregovori ob slovesu ona sama:

Nekje v tebi je bolečina bila, a zamahnil si z roko in si rekel, češ zmagal bom, a vendar ni bilo tako. Imel si še veliko želja, a se ti niso uresničile. Mnogo težav si premagal, a tokrat je bila kruta bolezen močnejša od tebe. Zakaj?

Na to vprašanje nam bo nekoč odgovoril Bog sam, ko se bomo srečali z Njim in mu dali odgovor na

“upravljanje imetja”, ki nam ga je ob rojstvu in krstu zaupal.

Od rajnega Martina so se njegovi domači, prijatelji in naši rojaki na južnem Švedskem poslovlili 4. septembra s pogrebno sv. mašo in pogrebom v katoliškem obredu, saj je bil tudi Martin božja lastnina. Ob tem naj bo iskrena zahvala vsem, ki ste mu stregli, se od Martina poslovlili in zanj molili.

V mesecu rožnovenske pobožnosti je 21. oktobra v Göteborgu Gospod poklical k sebi **Stanislava Mikuliča**. Po dolgi bolezni je prenehal križev pot našega rojaka, rojenega 12. novembra 1925 v Drinovcih pri Vinkovcih, očetu hrvaške narodnosti in materi Slovenki. Živeli so v Leskovcu pri Krškem. Stanislav je imel dva brata in sestro, pa žal niso mogli priti na pogreb. Žal ni bilo nobenega dokumenta, iz katerega bi se dalo razbrati, kdo so njegovi sorodniki in kje živijo, saj je Stanislav v letih po II. svetovni vojni 8 let trpel po zaporih, tudi s tajnikom škofa Rožmana, poznejšim ljubljanskim pomožnim škofom. Nekaj časa je pretrpel tudi v Sremski Mitrovici. Po pripovedovanju pokojnega so bili slovenski zapori kot dopust v primerjavi s Sremsko Mitrovico. Vse to in tragična izguba brata, ki so mu ga ubili preden je

moral v zapor, mu je načelo zdravje, kar se je še posebej pokazalo po letu 1990. Zadnje leto pa je bil zaradi oslabelosti pljuč odvisen od posebnega aparata, ki mu je pomagal pri dihanju in mu tako podaljšal življenje.

Stanislav je bil pošten, preprost, uslužen in si je vedno s svojimi rokami služil vsakdanji kruh. Nikakor se ni strinjal z idejami komunizma, zato se je po vrnitvi iz dveletnega služenja v nemški vojski v eni izmed baltskih dežel pridružil križarjem. V eni izmed zased na Mariborskem so ga zajeli in hudo ranili. Po okrevanju v bolnici so ga strpali v zapor. Osem let pekla, ponižanj, samice, vse to je v njemu zapustilo težke sledove. O vsem tem je zelo malo govoril, pa še to samo z zaupnimi prijatelji, ki pa jih je imel tudi na Švedskem zelo malo. Strah se mu je zalezal v vsako celico njegovega bitja, tako da mnogim ljudem ni zaupal, saj je vedel, da je komunistični režim imel svoje vohune tudi na Švedskem.

Ko sta se osamosvajali Slovenija in Hrvaška, ni bilo demonstracije v Göteborgu, da ga ne bi bilo zraven. Za samostojno Slovenijo, za novo domovino, kjer bo resnična svoboda in demokracija, to je bilo geslo njegovega boja na teh demonstraci-

Stanislav Mikulič

jah. Ko je Slovenija postala samostojna država, se je iskreno veselil. Toda to veselje ni dolgo trajalo, saj so bili na čelu države spet stari, preoblečeni komunisti. Zato ni nikoli videl svoje domovine, ki jo je tako prisrčno ljubil.

Na tem mestu se zahvaljujemo življenjski družici Mai Wahlberg, ki je Stanislavu stala ob strani in mu z ljubeznijo stregla ter ga spremljala v življenju. Hvala tudi gospe Eriki in Meti, ki sta pripravili kavo in sendviče za udeležence Stanetovega pogreba, ki je bil v veri in jeziku pokojnega. Čeprav ga Švedi niso razumeli, so pa občutili, kaj pomeni slovenska maša in pogrebne slovesnosti, posebej ko je zazvenela občuteno zapeta slovenska cerkevna pesem.

Martinu in Stanislavu želimo večno srečo in pokoj v tisti domovini, kamor ne sežejo roke nobenega diktatorja in nobene ideologije, ampak je tam eno samo gledanje Boga, ki je dober in usmiljeni Oče vseh ljudi. Naj skupaj z drugimi rojaki, ki so pokopani na Švedskem, mirno počivata in čakata vstajenja od mrtvih!

Zvone Podvinski

OZVANILA IZ NAŠIH ŽUPNIJ

ANGLIJA

ABERDARE: sobota, 28. nov., ob 11.30 dop.
CHAPEL END: sobota, 5. dec., ob 4.00 pop.
DERBY: nedelja, 6. dec., ob 3.00 pop.
LONDON: nedelja, 13. dec., ob 5.00 pop.
ROTHWELL: sobota, 19. dec., ob 3.00 pop.
KEIGHLEY: nedelja, 20. dec., ob 3.00 pop.
BEDFORD: četrtek, 24. dec. ob 8.00 zvc.
Maša sv. večera v župnijski cerkvi na Midland Road
ROCHDALE: sobota, 26. dec., ob 3.00 pop.
V kapeli poljskega kluba v Beechwoodu.
LONDON: nedelja, 10. jan., ob 5.00 pop.
(praznik Jezusovega krsta)

FRANCIJA

Miklavževanje

Na 2. adventno nedeljo, 6. decembra, po maši bomo imeli miklavževanje v dvorani slovenskega doma v CHATILLONU. Vse starše lepo prosimo, naj pridejo s svojimi otroki, da bodo doživeli lepe trenutke dobrote. Pridite!

Božič

Polnočnica bo 24. decembra ob 21. uri v kapeli sv. Terezije. Sv. maša bo tudi 25. decembra ob 17. uri. Vabljeni!

Silvestrovanje

Društvo Slovencev v Parizu vabi na silvestrovanje, 31. 12., z začetkom ob 20. uri. Ob 19. uri bo maša. Po maši nas bodo v dvorani slovenskega doma sprejeli z igranjem in petjem naši muzikantje in nas spremljali v novo leto 1999. Čaka nas dobra večerja in pijača. Pridite, vsi vabljeni!

Novo leto

Na samo novo leto bo maša ob 17. uri, pri kateri bomo molili, da bi bil čas, ki je pred nami, zdrav, vesel in srečen. Molitev je najlepši začetek dela in življenja!

NEMČIJA

MÜNCHEN - svete maše v decembru in januarju
SLOVENSKA MAŠA je vsako nedeljo ob 16.30 v cerkvi sv. Duha na Tal. zraven Marienplatz. Pol ure pred mašo je priložnost za spoved. Vsako prvo nedeljo v mesecu je ob 16. uri MOLITEV ZA MIR IN DUHOVNE POKLICE.

PRVI PETEK v mesec, 4. 12., molitvena ura z mašo ob 18.00 v župnijski kapeli. ADVENT - večerna maša bo vsak petek ob 18.00 v župnijski kapeli. ŠOLA bo 5., 12. in 19. 12. ter spet 9. 1. od 9.00 do 11.30 v župnišču.

MIKLAVŽEVANJE bo 6. 12. po maši.

BREZMADEŽNA - nezapovedan praznik 8. decembra. Maša bo ob 18.00 v župnijski kapeli.

MLADINSKO SREČANJE bo v soboto, 12. decembra, ob 17.00 v župnišču.

SVETI VEČER - polnočnica bo ob 22.00 v župnijski kapeli.

SV. ŠTEFAN - maša bo ob 18.00 v župnijski kapeli.

NOVO LETO - maša bo ob 18.00 v župnijski kapeli.

SV. TRIJE KRALJI - 6. januarja. Maša bo ob 18.00 v župnijski kapeli.

WALDKRAIBURG - v soboto, 5., in 19. decembra ter 2. in 16. januarja v cerkvi Kristusa Kralja ob 18.00. Pred mašo možnost za spoved.

ROSENHEIM - v nedeljo, 13. in 27. decembra ter 9. in 23. januarja ob 11.15 v cerkvi ob pokopališču.

TRAUENREUT - božični obisk po družinah bo v torek, 22. decembra.

FREILASSING - maša bo 13. decembra in 10. januarja ob 16.00 v župnijski cerkvi.

STUTTART - svete maše decembra in januarja
STUTTART - Sv. Konrad: 6., 13., 20., 24. (ob 22.00), 25. in 27. 12. ter 3., 10., 17. in 31. jan. ob 16.30

BÖBLINGEN: Sv. Bonifacij: 6. dec. ob 10.00 in 6. jan. (Trije Kralji) ob 16.00

SCHW. GMÜND: Kapela sv. Jožefa: 13. dec. (Miklavž) in 10. jan. ob 9.30

SCHORNDRORF: kapela-sestre: 20. dec. in 17. jan. ob 8.45

AALEN: Sv. Avguštin: 20. dec. in 17. jan. ob 11.00.

HN-BÖCKINGEN: Sv. Kilian: SOBOTA, 12. dec., (Miklavž), in 23. jan. ob 17.00!

OBERSTENFELD: Srca Jezusovo: 27. dec. in 24. jan. ob 9.00!

ESSLINGEN: Sv. Elizabeta: 26. dec. (štefanovo) in 24. jan. ob 17.00!

Sobotna šola:

Stuttgart: 5. in 19. dec. ter 9. in 16. jan. od 10.00 do 12.00.

Šola v Böblingenu: 6. dec. ob 9.00 in 6. jan. ob 15.00.

Tečaj slovenskega jezika za mlade in odrasle: začetni ob četrtkih, nadaljevalni ob sredah od 19.30 do 21.00 v Slov. domu.

Nogometni trening in rekreacija za mlade in odrasle:

ob ponedeljkih od 19.00 do 21.00 na Waldebene, Stuttgart Ost, pri Waldheim Raichberg.

Romanje v sveto deželo:

ob 2000-letnici Jezusovega rojstva: sredi februarja 1999, cena bo okoli 1.600 DM, prijave zbiraemo v Stuttgartu in Mannheimu.

Slovenski dom:

župnijska pisarna je odprta: torek in petek, od 9.00 do 12.00, torek, sredi in petek od 16.00 do 19.00, ter vedno po maši oz. po dogovoru. Tel.: 071/23 28 91 ali Janez Šket, 071/2 361 361 oz. 0171/34 776 35.

Konzularni dnevi:

Sophiehstr. 25/II: 3., 10. 17., 22. (torek!) dec. (9.00 - 12.30 in 13.00 - 16.00). Tel.: 0711/640-10 31 /32 ali 80045 München, Lindwurmstr. 10, tel. 089/543-98-19.

REUTLINGEN - sv. maše decembra in januarja:

Bad Urach, St. Josef: (sobota!) 5. in 19. dec. ter 2. in 16. jan. ob 17.00.

Pfullingen, St. Wolfgang: 13. in 27. dec. ter 10. in 24. jan. ob 19.00.

Göppingen: 27. dec. ob 15.00.

Pisarna: Krämerstr. 17. je odprta ob četrtkih od 15.00 do 18.00 in po dogovoru.

Kristo Srienc: Sprta brata

Erhard je izvajanje celovškega gospoda zapisal v svojo beleško. Po kratkem presledku je gospod iz Celovca nadaljeval s podrobnimi navodili: "V prvih je treba neprestano vzbujati sovraštvo do slovenske besede v javnem življenju, na vasi, v šoli, v cerkvi, ter jim v njihovem okolišu dodeliti kontrolo nad sleherno slovensko dejavnostjo. Njihovo posebno poslanstvo je v tem, da vplivajo na še neopredeljene ter jih z raznimi vabami, npr. s posredovanjem subvencij, skušajo polagoma docela pritegniti v svoj tabor. Omajati jim je treba njihovo že tako ali tako šibko zavest, da polagoma zavržejo svojo identiteto."

To je najenostavnejši, pa tudi najučinkovitejši način asimilacije.

"Končno", je smeje nadaljeval, "zavedni Slovenci sami bistveno ustvarjajo s svojo taktiko ozračje, ki pospešuje raznarodovalni razvoj: namesto da bi nezanesljive Slovence s posebno razumevajočo ljubeznijo skušali obdržati včlenjene v svoji skupnosti, jih kot narodni izmeček odklanjajo z žaljivim imenom "nemčurji". S tem nas sami podpirajo pri raznarodovanju svojih lastnih ljudi. Kaz zadeva tretje, to je tako imenovane zavedne Slovence, jim je treba povsod delati težave. Javnosti je treba vedno znova dokazovati, da so ti ljudje državi sovražni elementi; in sicer vedno dokazovati v takšni luči, da javnosti to verjame in obsoja. Te tako imenovane "stebre" je treba omajati in jim vzeti dobro ime, vzeti ugled, vzbujati nezaupanje, voditelje razdvajati, med nje sejati razdor. Divide et impera!"

(Stuttgart) Okrepčilo v gostišču Pri vrtnici

Po teh navodilih je vzel mlajši gospod iz torbe zvezek z napisom "Dorfgemeinschaft": Hotel je vedeti, koliko šteje ta šele pred kratkim ustanovljena krajevna ustanova, kako deluje in kdo je glede njenega razmaha glavna ovira. Erhard je navedel deset nasprotujočih oseb, med njimi župnika, tajnika Ivana in mladega Jošta Ravničarja. Ti trije da so najbolj nevarni.

"Župniku," je Erhard nadaljeval, "bo težko priti do živega; ima prevelik vpliv na verne ljudi. Glede Ravničarja bi se dalo laže kaj doseči. Sprt je s svojim bratom Tevžem, ki je kot vroč ljubimec moje sestre popolnoma na naši strani, saj deluje pri "Dorfgemeinschaft". Po njem imamo točen vpogled, kaj se dogaja na njegovem domu in pri drugih slovenskih hišah v soseščini".

"Prijatelj, Erhard, še nekaj je nadvse važno: po slovenskih vaseh je treba ustvarjati zavestno nemško govoreče celice, družine z nemškim občevalnim jezikom. Sredi še tako čuševo usmerjenega gnezda bo zadostovala ena sama dosledno nemško govoreča družina, po možnosti z več otroki, in videli boste, gospod Erhard, kako se bo vsa sosedna otročad v kratkem času jezikovno neprisiljeno prilagodila, v začetku nezavestno, stopnjema, s časom pa z neverjetno hitrostjo.

To je najenostavnejši, pa tudi najučinkovitejši način asimilacije.

Na našo pobudo in z deželno finančno podporo obratuje v Celovcu posredovalnica za nakup slovenskih posestev, tako imenovana "Bodenvermittlungsstelle", ki ima namen, po strnjenih slovenskih vaseh naseliti nemške

(Stuttgart) Nova skupina Planet X

naseljence iz severne Nemčije. Z izdatno deželno finančno podporo podprti priseljenci bodo kakor kvas nemštva po pretežno slovenskem ozemlju.”

“Asimilacijo je treba na vso moč podpirati z vsemi sredstvi! Sredstva v obliki raznih doklad, subvencij in podpor so na razpolago! Prepričani bodite, dragi Erhard, tako bo polagoma ena hiša za drugo in ena vas za drugo postala naša. In v obdobju enega, najkasneje dveh rodov bomo po vsej južni Koroški doživeli neverjeten preobrat: starši bodo med seboj še delno tu pa tam občevali slovensko, z otroki pa izključno nemško. Samo prepričati jih bo treba, da je otrokom s tem olajšana pot v življenje in da to odgovarja modernim potrebam.”

Gospod Rumpold je vzel iz žepa škatlico s cigarami. Prižgal si je dolgo viržinko, ponudil tudi drugim, ki pa so ponudbo odklonili.

Erhard je pazljivo poslušal, si navodila celovškega gospoda zapisoval v svoj zapisnik, pritrdilno kimal ter vmes zastavil tudi nekaj vprašanj. Nazadnje se je oglasil še mlajši gospod z zlatimi naočniki ter predlagal, naj bi se tudi v tem bolj zakotnem kraju napravila točna kartoteka s točno navedbo, kako so posamezne hiše opredeljene.

Erhard je bil presenečen, ko je ugotavljal, da ima centrala v Celovcu že domala točen seznam tudi posameznih malih naselij. Pomanjkljaje so skupno izpopolnili, nakar je izrazilo “čuševsko” misleče družine gospod z očali debelo podčrtal.

“Da ne pozabim,” seje oglasil Rumpold, “na naše glasilo “Klic domovine”, ki ima silno pomembno propagando poslanstvo. Ima namen, da naše zaupnike raztogi in jim osovraži vodilne Slovence; druge, še cincajoče pa naj list omaja, naj jim nalomi narodno hrbtnico. Saj večina bralcev verjame kot dejstvo vse, kar prinese glasilo v namen propagande. Veš, Erhard, vedno se moraš lagati tako prepričevalno, da nazadnje sam verjameš. “Steter Tropfen Höhlt den Stein!” - (Kaplja na kapljo kamen izvotli!) Popoln zadetek ima naše glasilo pri tako imenovanih vindišarjih, to je pri asimiliranih ljudeh, ki so že pozabili, kaj so bili in še ne vedo, kaj so!”

Gospod Rumpold je vzel iz žepa škatlico s cigarami. Prižgal si je dolgo viržinko, ponudil tudi drugim, ki pa so ponudbo odklonili.

(München) V župnišču je bilo veselo.

Nato je nadaljeval: “Zberi, torej, naš dragi Erhard, vso armado svojih zaupnikov okrog sebe. Prihodnje leto bomo na celotni črti napravili splošno ofenzivo: 1. v vsako hišo naše glasilo; 2. sabotirati slovenski pouk v šoli; 3. naseliti čimveč nemških naseljencev v slovenske vasi; 4. na vse možne načine ponemčevati občevalni jezik otrok po vaseh. Ko nam bo to uspelo, recimo v teku enega desetletja, pa pride na vrsto Cerkev. Do tedaj bo tudi to jabolko zrelo. Tako dolgo bomo torpedirali Cerkev, da bomo svoj cilj dosegli. In na koncu: koroški Slovenec bo zaspal za vse večne čase. In jezikovno vprašanje bo za vse čase rešeno, ha, ha, ha, ha!”

Pekleno zlobno se je gospod z zlatimi očali rogal, popolnoma si zvest svoje zmage. Omizje je vidno pritrdjevalo. Morda je ravno to splošno odobranje izzvalo debelušnika, da je še enkrat dal duška svojemu prepričanju: “Ako se naš načrt dosledno izvede v vseh krajih južne Koroške, bo ta lepa deželica v tridesetih letih nemška. Le tu pa tam v kakem zakotju se bo še našla kaka stara babura, ki bo še znala “svaveje”. Pa tudi ta si tega ne bo upala pokazati, da bi je ne slišal kakšen napreden človek in bi jo bilo sram.”

Pri tej svoji preroški napovedi se je debelušnik zopet zmagoslavno tolkel po kolenih ter lovil Erhardov pogled, da bi iz njega razbral učinek svojih preroških besed.

Tema je že legala na trg, ko so se gospodje pričeli odpravljati. Erhard jih je še zadrževal, češ da bi jim rad predstavil svojo sestro Eriko, ki da mu pri narodnem delu izdatno pomaga in je pri tem zelo spretna.

Poklical jo je. Prihitela je s steklenico slivovke ter jo z vsiljivo prijaznostjo nalivala gostom. Njen pogled je obvisel na čednem mladem tretjem gospodu s smelo zavi-

hanimi brki. Ponudila mu je še eno merico ter se mu prijazno nasmehnila. Zelo ji je ugajal.

- Dosti lepši je kot Tevž! si je mislila.

Erhard in Erika sta goste pospremila k vozu, ki je stal v senci tik ob kostanjevem drevoredu. Medtem ko so lezli v avto, je starejši gospod z očitnim zaupanjem stisnil Erhardu roko, rekoč: "Prepričan sem, da boš kot moj odslej globoko cenjeni prijatelj z vso vnemo uresničeval naš skupni program. Vedi, ne bo zastoj! Lahko se zaneš! Želim ti veliko uspeha! Če kaj potrebuješ, se takoj oglasi, mi smo stalno na razpolago!"

- Gotovo je Erika, ki me čaka! je v svoji neučakanosti sklepal Tevž.

Po prisrčnem rokovanju z Eriko je vstopil tudi mladi gospod ter se usedel za volan. V slovo so si še pomahali in avto je izginil v večernem mraku.

Erhard je za Eriko stopil v hišo ter ji spotoma govoril: "Erika, nocoj dobiva še drugi obisk, ki si ga verjetno srčno želiš: s Tevžem bomo delali važne načrte. Da bi le prišli kmalu do pametne in izvedljive rešitve! Potem Tevža, vsega zaljubljenega, prepustim tebi."

S hudomušnim nasmehom je nato odhitel po stopnicah v svoje stanovanje. Sredi stopnic je še zaklical: "Erika, pojdi kar v mojo pisarno in tam počakaj name in na Tevža. Vsak čas mora priti!"

Erika je molče prikimala.

Erhard ni opazil, da mu je v drevoredu, kjer se je malo prej mahaje postavljajl do celovških gospodov, iz jopiča

(Ingolstadt) Slovesen sprevod v cerkev

zdrknila beležka, v katero je med sejo vestno zapisoval navodila celovških prijateljev. Ko so med drevjem utihnili človeški glasovi, je izda grma stopila senca. Bil je berač Marko Ponudlej. Sklonil se je ter pobral Erhardove zapiske.

"V življenju vse prav pride!" je zašepetal. In izginil je, kot bi se pogreznil v zemljo, in ni ga bilo več.

Tevž je iz omare vzel skrbno zlikani rjavi koroški gvant. Oblekel ga je ob posebnih priložnostih. Erika mu je vedno znova zatrjevala, da ji v tej obleki najbolj ugaja. In nocoj si je strastno želel, da bi bil deležen njenega toplega ženskega veselja. Skrbno je še obrisal srebrne gumbe na televniku, stopil pred ogledalo ter se zadovoljno ogledoval od nog do glave. Nato je izginil v mraku ter se z lahkimi koraki spustil v dolino.

Misel, da ga Erika ob rdeče zasenčeni luči že pričakuje v svoji spalnici, ga je močno zagrela. Podvival se je, a pot navzdol se mu je zdela daljša kot navadno.

trg je bil deloma še razsvetljen, kot je precej razgret dospel do nadgozdarjevega stanovanja. Ob vratnem stebrišču se je tedaj zganila senca.

- Gotovo je Erika, ki me čaka! je v svoji neučakanosti sklepal Tevž.

Toda izza stebrišča je stopil možki. Bil je Erhard.

"Servus, Tevž, težko te že čakava. Važen posvet imamo. Stopiva kar v mojo pisarno. Erika naju že čaka," mu je dejal.

Tevž je bil ob tem nepričakanem sprejemu nemalo razočaran, toda Erhardova opazka, da Erika čaka, ga je pomirila.

V gozdarjevi pisarni je res čakala Erika. Bila je malce zamišljena, toda kljub temu svoje naklonjenosti ni skrivala. Usedli so se. Erhard je Tevža seznanil z navodili, ki so mu jih dali gospodje iz Celovca. Pred njim je razvil celoten načrt ter mu nazadnje zaupljivo dejal: "Tudi ti imaš odgovorno nalogo, da pomagaš uresničevati načrt. Od tebe se posebej pričakuje, da boš doma in pri sosedih zasledoval vsako "narodno" delovanje. Zlasti skrbno opazuj brata, ali se shaja s tistim nevarnim Ivanom, z župnikom in s slovenskimi hujskači iz Celovca."

Da bi Tevža še natančneje seznanil z navodili gospodov iz Celovca, seže Erhard v žep po svojem zapisniku. Ko ga

Nastop ženskega seksteta slovenske župnije iz Berlina v Šentjurju

ne najde v jopičevem žepu, nervozno tipa po vseh žepih. Nič! Tipa drugič. Nazadnje se potolaži z mislijo, da ga je verjetno pustil na mizi, kjer je z gospodi delal načrte. Nato Eriko na hitro odslovi z naročilom, naj Tevžu po končanem načrtovanju pripravi dobro zakusko.

Nato se Erhard pomakne bliže k Tevžu ter ga poltiho vpraša, kako se razvija dedna zadeva pri Ravničarju in ali je kaj možnosti, da bi se dalo postavno izriniti Jošta kot pravnega naslednika.

“Ni dosti možnosti. Oče je v pravno veljavni oporoki določil Jošta kot naslednika”, je razočarano pojasnil Tevž.

Erhard se je zamislil. Nastal je molk. Nato se je Erhard vzravnal, kot bi mu šinila v glavo rešilna misel, ter zavzeto dejal: “Veš, Tevž, če boš ti z nami, bomo tudi mi s teboj! Pomagali ti bomo, da boš v doglednem času ti zakoniti gospodar na Ravničarjevini, ti in Erika. Zato se pa moraš odpovedati bratstvu z Joštom in z vsem, kar je v zvezi s tem. Če si pripravljen z nami sodelovati, ti obljubljam, da boš čez leto dni pravni lastnik Ravničarjevine! Načrt za doseg tega cilja je v glavnih potezah izdelan. Podrobnosti v njegovi uspešni izvedbi so seveda odvisne od časovnih prilik in še bolj od tvojega sodelovanja. Še enkrat te vprašam: si pripravljen pri uresničevanju tega cilja z našim načrtom sodelovati, četudi bi bilo v nevarnosti življenje tvojega brata?”

Tevža je to vprašanje sicer pretreslo, vendar je precej odločno potrdil svojo pripravljenost. V tem trenutku je namreč mislil na Eriko, kako bosta nemoteno kraljevala na lepem posestvu in uživala srečo, katere jima nihče več ne bo mogel vzeti. Vest se je sicer v njem oglašala, toda cilj se mu je zazdel v tistem hipu navdse vzvišen in po Erhardovem zagotovilu tudi dosegljiv.

Erhard je po tem zaupnem pogovoru vrsta, stisnil Tevžu roko, ter dejal: “Vse drugo pa ob času, ko bo stvar dozorela. Erika te sedaj željno pričakuje. Vesela te bo! Želim vama prijetno noč, moj dragi bodoči svak!”

Tevž je nestrpno čakal, da je Erhard izginil za vogalom. Šele ko je slišal oddaljujoče se korake, je stopil k sosedni pritlični vrtni hišici, v kateri je stanovala Erika. Prsi so mu zaplale, oči so se zapičile v rdečkasto razsvetljeno okno. Tu zgoraj ga čaka osrečujoče, drago bitje.

Kot na lahnih krilih pohiti Tevž po stopnicah skozi kratek hodnik in se ustavi pred Erikinim stanovanjem. Še preden potrka, se vrata odpro, in pred njim stoji v opojno dišeči nočni halji z izzivalno odprtim oprsjem Erika.

“Ni dosti možnosti. Oče je v pravno veljavni oporoki določil Jošta kot naslednika”, je razočarano pojasnil Tevž.

“Tevž, pridi! Nocoj te ne izpustim. Vsa tvoja bom in ti ves moj!”

Nagnila se je k njemu in ga strastno poljubila. Nato ga je za roko držeč peljala k belo pogrnjeni okrogli mizici poleg divana, ter ga povabila: “Usedi se, najprej bova oba skupaj pila kozarček domače slivavke. Zagrela naju bo, da bova čutila, kako se imava rada!” Pri teh besedah je ovila svojo golo roko Tevžu okrog tilnika ter ga posadila na divan.

Ko sta skupno izpraznila kozarček, se je postavila tik pred Tevža, da je čutil njeno telesno toploto: “Povej mi, kdaj me misliš kot gospodinjo popeljati k Ravničarju z zagotovitvijo, da je to najin dom, do katerega nima pravice nihče drug, razen naju?”

Tevža je vprašanje spravilo v vidno zadrego. Lovil je misli, kaj naj odgovori. Erika pa je takoj nadaljevala: “Ali se z Erhardom o tem nista nič pomenila? On ima točne načrte. Meni je obljubil, da te bo z njimi bliže seznanil. On se veliko ukvarja s to problematiko ter išče poti, popolnoma zanesljive poti do cilja.”

Nastal je kratek molk.

Nato je Tevž z neizprosno trdim glasom zagrozil: “Ubijem Jošta in zakoniti naslednik sem jaz!”

“Si ti, pa ne pri Ravničarju, temveč v ječi, kot ubijalec obsojen na deset, dvajset ali pa še več let.”

Tevž je spoznal, da je izustil veliko neumnost. Še preden je nadaljeval, je stopila Erika k oknu ter ga docela zagrnila z zaveso. Nato je sedla k Tevžu na divan, do polovice odpela nočno obleko, kot bi se ta slučajno sama odprla, in nadaljevala: "Dobro, da imava v Erhardu silno premetenega načrtovalca, na katerega se lahko zaneseva. Toda vsega on tudi ne zmore. Ti moraš dosledno sodelovati, ti moraš, če treba, tvegati svojo čast, svoje pokolenje, svoje bratske odnose!"

"Tebi na ljubo, moj srček, vse, vse!" jo je Tevž momljaje pritisnil tesno k sebi. "Pustiva nocoj te moreče probleme. Samo malce sreče in v teku pol leta bo vse mimo!"

Kakor brezskrbna otroka sta se objela. Nista se zavedala, da so tudi dozdevno srečni človeški otroci zmožni temnih dejanj.

Ko se je Erhard malo po polnoči vračal iz gostilne, je ravno ugasnila medla rdeča luč v oknu njegove sestre. Obe hiši, oddaljeni druga od druge komaj za lučaj, sta se nato pogreznili v temo.

Bil je prvi sveti večer, odkar so odnesli Ravničarja k Sv. Jakobu. Manica se je ravnokar vrnila od šolskih sester iz Št. Ruperta. Sestra Gonzaga ji je dala lične jaslice. Naročila ji je, naj jih postavi v družinsko sobo.

"Pa ja vsi se zberite ob njih ter Božje Dete prosite, da bi bili polni božičnega miru in glasniki Božje slave", ji je dejala.

Ko je Jošt ta večer šel s kadirnico v eni in molekom v drugi roki po vseh prostorih, sta ga spremljali mati Barba in Manica z blagoslovljeno vodo. Obšli so vse sobe, kleti, podstrešje, hlev, ovčjo stajo, kaščo in shrambo. Medtem so molili rožni venec in Manica je poškrpala

(Spittal) Družina Grintal ob poroki hčerke Marije

vse, kamor so prišli, s kadirnico in z blagoslovljeno vodo. Tevž je manjkal. Proti večeru je molče odšel. Jošt je bil vidno zamišljen, mati in hči sta imeli solzne oči.

"Ko bo pri fari zvon vabil k polnočnici, se bom preoblekel," je nadaljeval Marko.

"Ata obhaja svoj prvi sveti večer v nebesih!" je vzdihnila Manica, ko je bil star domači božični obred končan. "Tevža sem kleče prosila, da bi sodeloval z nami. Pa je zmajal z glavo ter se zamislil," je žalostno povsila pogled.

Preden so pokleknili okrog mize, da bi odmolili rožni venec, so se komaj slišno odprla vrata. Vstopil je berač Marko. Kot bi od nekdanj spadal v družinsko občestvo, se je brez besede pridružil molivcem ob mizi. Po končani molitvi je Manica prebrala svetonočni evangelij po Luku.

Ko so vsi vstali, se je dvignil tudi berač Marko, govoreč: "Sprejmite me - sveti Jožef trka na vrata; toplih src si želim in pri vas se jih nadejam jaz stari, trudni popotnik!"

"Marko, ostal boš pri nas. Mi te ne bomo odslovili, kot so storili betlehemski meščani. Ne samo nocoj, vse praznike boš naš gost. Prirčno si dobrodošel."

Hvaležno je berač položil roko Joštu na ramo.

"Popotnik sem bil, in ste me sprejeli..."

"Za polnočnico in za sveti dan boš oblekel atovo obleko, ki visi nerabljena v omari. V prazniški obleki te bo malkdo prepoznal."

Otroka sta mamin nasvet odobrila in Manica je brž odprla omaro ter položila očetovo obleko pred Marka.

"Upam, da mi ne bo prehlapna; oče Ravničar je bil bolj nasajen, višji je bil!" Marko si je skrivaj obrisal solzo ter polglasno še naprej navajal Gospodove blagre: "Nag sem bil, in ste me oblekli..."

"Ko bo pri fari zvon vabil k polnočnici, se bom preoblekel," je nadaljeval Marko.

Od ganotja mu je žarel obraz. Spoštljivo je položil prazniško obleko na klop. Vsem se je takoj zazdelo da je v hišo stopila Sv. Družina ter osebno sprejela beraču izkazano dobroto. Čutili so, da je nebo razlilo svoj mir na sicer skrčeno družino, in vseh se je dotaknila ljubljenost svetega večera.

- Ko je globok molk legel na zemljo in je noč dosegla pol svoje poti, je prišla Božja Beseda na svet, da bi med nami prebivala.

Dve uri pozneje so se Jošt, mati Barba, Manica in berač Marko bližali farni cerkvi. Od vseh strani, z oddaljenih hribov in iz skritih sotesk, so verniki prihajali večinoma z lučkami k polnočnici.

Sveti večer je zavit v čudežno skrivnost. Bolj ko jo skušaš odgrniti, bolj jo zakriva nepojmljiva Božja ljubezen do človeka. In čim bolj iščeš pot, da bi se primolil do njenega osrečujočega spoznanja, tem bolj čutiš, da se tudi v tvojem srcu hoče sleherni sveti večer roditi Kristus.

V polni cerkvi sv. Jakoba so orgle zapele "Sveta noč, blažena noč..." Mehko je polzela božična pesem s kora, se preko ljudskega petja ojačena lomila na vzbočenem stropu ter umirjena trkala na poslikana starodavna okna.

K oltarju je pristopil župnik Martin. Zadnji čas so njegovi poprej temni lasje močno osiveli. Tudi na obrazu se mu je poznala zaskrbljenost. Ni mu ostalo prikrito, da so v njegovo čredo vdrla volkovi z namenom, da delajo razdor. Torpedirali so utrakvistično šolo z že tako minimalnim slovenskim poukom. Potem je bil nekaj mesecev mir. Nato močna agitacija proti slovenskemu prosvetnemu delu. Zdaj je župnik čutil, da se pripravlja zopet nekaj nevarnega.

Listek z obširnim raznarodovalnim sporedom, ki ga je dobil v roke pred nekaj dnevi, ga je potrjeval v slutnji, da so ponovno na delu temne sile. Listek mu je prinesel občinski tajnik Ivan. Ni pa hotel povedati, kje in kdo ga

(Méricourt) Prvo obhajilo

(Pariz) Vesel obraz je znamenje sreče.

je našel. Hudomušno je svetoval župniku, naj najdbo tega zapisnika razgласi na prižnici. Razložil je: "Kdor se bo oglasil kot lastnik, se bom sam priznal kot pobudnik ali kot sodelavec tega gibanja."

Iz zapisnika je župnik spoznal, da so nekateri ljudje zopet kovali zaroto zoper slovenski jezik v družini in cerkvi. Njih namen glede slovenskega jezika je v zapisniku očiteno: "Iztrebimo ga, raztrgajmo ga, omalovažujemo ga. Trobimo dan za dnem, da Slovencev sploh ni v deželi, da so samo še vindišarji."

- Kako lepo bi bilo v deželi, če bi brat bratu priznal pravico do življenja. Tako so pa še tako iskreni poizkusi samo od ene strani zaman.

Župniku so se podile boleče misli po glavi. S silo se jih je otresel. Pa so se vračale. Ustrašil se jih je, nevoljen, da ga motijo na sam sveti večer. Ko je videl pred sabo svoje pobožno zbrane farane, se je tudi on zbral.

Zapel je "Slava Bogu na višavah..." in njegove misli, osvobodjene prejšnjih, so se srečale z angeli na betlehemske poljanah. Tam so se misli ustavile. S tresočim, rahlo vznemirjenim glasom je zapel evangelij.

- Svetonočna pridiga naj bo kakor lahko trkanje Božje ljubezni na ranjena slovenska srca! si je mislil župnik, ko je stopil na prižnico.

Njegove oči so šle preko pobožno pričakujoče množice. Vse je hotel še z očmi pobožati ter jim tudi z blagohotnim pogledom ponuditi mizjak Božje besede. Ta kruh mora biti posebno tečen, nasitljiv, saj je za marsikoga edina "pognjena miza" v teku celega leta. Poln sočutja je začel govoriti:

Se nadaljuje

SCHIFFRERJEVA KOMISIJA O PRORAČUNU '99

Parlamentarna komisija za Slovence v zamejstvu in po svetu se je seznanila s predlogom proračuna za prihodnje leto v delu, ki se nanaša na skrb za Slovence v zamejstvu in po svetu.

Obenem so poslanci pozvali Urad za Slovence v zamejstvu in po svetu, naj komisiji ob obravnavi predloga proračuna za posamezno leto predloži tudi načrt finančne podpore po posameznih državah, zunanje ministrstvo pa naj diplomatsko konzularnim predstavništvom Slovenije v državah, kjer živijo slovenski izseljenci, zagotovi ustrezna sredstva prav za stike z njimi.

Predlog proračuna za prihodnje leto za Urad za Slovence v zamejstvu in po svetu predvideva 1,5 milijarde tolarjev sredstev oz. toliko kot letos. Za podporo Slovcem v zamejstvu naj bi namenili 1,3 milijarde tolarjev, za Slovence po svetu pa 174 milijonov tolarjev. Poleg tega dobivajo Slovenci v zamejstvu in po svetu sredstva še iz proračunov ministrstev za kulturo in za šolstvo. Obe naj bi v ta namen prihodnje leto dobili nekaj več sredstev kot letos.

Mihaela Logar, državna sekretarka za Slovence v zamejstvu in po svetu, je zagotovila enak obseg dejavnosti, kot so ga imele slovenske organizacije doslej. Spomnila je še, da je Italija poravnala obveznosti do slovenske

(Francija) Bruno Štrukelj in Jože Bajt pred svojo sušilnico tobaka v Aurosou

Karmela in Lado Pahor iz novega doma v Sloveniji pozdravljata rojake v Nici.

manjšine za nazaj in da je večina slovenskih organizacij poravnala dolgove, ki so se vlekli vrsto let.

Logarjeva je opozorila, da prihaja pri financiranju do prekrivanja, saj dobivajo nekatere organizacije Slovcem sredstva za iste zadeve iz več virov (urada, ministrstev,...), kar naj bi se ne dogajalo več.

Državna sekretarka je povedala, da si manjšinske organizacije razdelijo okoli 80 odstotkov sredstev iz proračuna, ostalih 20 odstotkov pa ostane za razporejanje uradu.

Letošnji proračun nima več posebnih postavk za Svetovni slovenski kongres, Slovensko izseljensko matico in Izseljensko društvo Slovenija v svetu, saj so te tri postavke vključili pod skupno postavko Ustavne obveznosti - podpora Slovcem po svetu. Odnose s temi organizacijami bo urad urejal z medsebojnimi pogodbami.

Povečana sredstva za skrb za Slovence v zamejstvu in po svetu za prihodnje leto v okviru ministrstva za šolstvo gredo predvsem na račun širitve dejavnosti med Slovenci v državah, nastalih na območju nekdanje Jugoslavije, kjer je ministrstvo začelo s poukom

Božična igrica – "Škrjanček" iz nizozemskega Limburga

slovenskega jezika. Poleg tega uvajajo tudi poletne tečaje slovenskega jezika v ZDA, Argentini in Urugvaj.

CENEJŠA POSOJILA

Stanovanjski sklad Republike Slovenije je znižal obresti in podaljšal odplačilne roke za stanovanjska posojila fizičnim osebam. Tako bo nova obrestna mera za odplačilno dobo do deset let TOM + 2,25, za odplačilno dobo do petnajst let TOM + 2,50 in za dvajsetletno odplačevanje TOM + 2,75 odstotka.

Posojila z odplačilom v dvajsetih letih morajo biti zavarovana z nepremičnino, vredno trikrat več. Zavarovalnice namreč ne zavarujejo posojil z dobo odplačevanja, daljšo od 15 let. Prva posojila z novimi odplačilnimi možnostmi bodo razpisali decembra, in sicer za gradnjo stanovanjskih hiš. Za razpis, na katerega se bodo lahko prijavile družine z najmanj enim otrokom, bo sklad namenil 1,8 milijarde tolarjev. Vrednost odobrenih posojil bo od dva do pet milijonov tolarjev, odvisno od števila družinskih članov in odplačilne dobe.

HITRA CESTA VIPAVA-RAZDRTO

Zaradi zaščite edinstvenega biološkega najdišča Mlake pri Vipavi je bilo treba spremeniti že predlagan lokacijski načrt gradnje hitre ceste od Vipave do Podnanosa. Domačini in občinski veljaki nad takimi odločitvami niso ravno navdušeni, saj menijo, da dajejo prevelik poudarek živalim pred ljudmi.

Ohranitev Mlak namreč pomeni odmikanje načrtovanega priključka Vipava na hitro cesto. Prav tako so morali premakniti postajališči, saj se jima Vipavci nočejo odpovedati. To bo žal za seboj potegnilo večje uničenje melioriranih kmetijskih zemljišč, kot je bilo prvotno predvideno. Vse kaže, da je ta rešitev končno sprejemljiva

za vse, vendar pa pomeni ponovno risanje načrtov - tako bo nov lokacijski načrt pripravljen šele prihodnje jesen. Namesto da bi se prihodnje leto lotili pripravljanih del na predvideni trasi, bodo morali ponovno izpeljati celoten projekt za pridobivanje soglasij in sprejetje lokacijskega načrta. Ob tem so prebivalci občine Vipava upravičeno nezadovoljni, saj bo prihodnje leto odprt odsek hitre ceste Selo-Vipava, kar bo pomenilo še večjo koncentracijo prometa skozi naselja ob magistralni cesti. Ob tako počasni pripravi dokumentacije je med nekaterimi zagovorniki znova vzklikla zamisel o drugi cestni povezavi, ki je veliko krajša od načrtovane - avtocesti prek Hrušice, ki bi potovanje iz Nove Gorice do Ljubljane skrajšala kar za dobrih 25 kilometrov. Ta cesta bi od Ajdovščine zavila proti Colu in se prek Hrušice in Kalc znova priključila obstoječi avtocesti Postojna-Ljubljana v Logatcu.

DAVEK NA OBRESTI

Finančno ministrstvo pripravlja prenovo zakona o dohodnini, ki naj bi med drugim prinesla tudi davek na bančne vloge - Bi to morali storiti že pred osmimi leti?

Zelo malo držav (če sploh katera) v Evropi nima davka na bančne obresti ali na hranilne vloge. Pri nas tega davka doslej ni bilo, predvsem Banka Slovenije si je zelo prizadevala zvišati raven državlanskega varčevanja. Leto je zdaj končno doseglo 22 do 23 odstotkov bruto domačega proizvoda, v nekaj naslednjih letih bi morali doseči 50 odstotkov. Toda zdaj, ko so državljani v bankah naložili že več prihrankov v tolarjih kot v tujih valutah, v hranilnicah pa ugotavljajo, da se hranilne vloge prevešajo v dolgoročne (z varčevanjem nad eno ali dve leti), je prišla z ministrstva za finance vest, da v sklopu prenove zakona o dohodnini razmišljajo o obdavčitvi bančnih vlog. Prenovljen zakon naj bi financarji do konca leta predložili v obravnavo vladi.

Mladi berlinski Slovenci v Pivovarni Laško

RESNICI NA LJUBO

Komisija Pravičnost in mir pri Slovenski škofovski konferenci je kot prispevek k narodni spravi in sinodi na Slovenskem, ki se bo morala dotakniti tudi tega vprašanja, izdala knjižico Resnici na ljubo. V njej so zbrane izjave ljubljanskih škofov o medvojnih dogodkih pri nas in izraz obžalovanja za vse, kar so pri tem zgrešili člani ali predstavniki Katoliške cerkve.

Po mnenju Antona Stresa, predsednika komisije Pravičnost in mir, je to dokaz, da je na pot sprave, ki nujno vodi do priznanja in obžalovanja lastne krivde, katoliška cerkev že davno stopila, na tej poti tudi vztraja, čeprav za zdaj še vedno sama. Dodal je, da je smisel spominjanja, da se zavemo, kaj se je v preteklosti dogajalo, da se to ne bi ponovilo. Šele ko bomo vsi pripravljeni priznati del svoje krivde, jo obžalovati in jo kot tako ohraniti v svojem spominu, bomo naredili resnični korak naprej in prispevali, da se zgodovina ne bi ponovila.

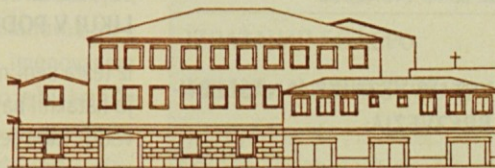
KOČEVSKA PLANINSKA POT

V Kočevju so začeli bolj poglobljeno pripravljati načrte za ureditev Kočevske planinske poti, ki so jo odprli pri koči Jelenov studenec.

Pot ima deset "štartnih" mest (izhodišče je v koči PD Kočevje pri Jelenovem studencu, 850 metrov visoko), potovanje po njej pa traja pet dni ali 45 ur hoje. To je lahka pot brez klinov in vrvi, primerna za ljudi vseh starosti. Razdeljena je na malo in veliko planinsko pot. Speljani sta po obronkih gora v kočevski, ribniški in osilniški občini in v občini Kostel. Goteniški Snežnik (1289 metrov) je najvišja točka na poti, ki ponekod zaide v zaselke in vasi. Ob poti so postojanke, ponekod tudi kočje za prenočitev in okrepčevalnice. Za celotno opravljeno pot si bodo udeleženci prislužili značko Velike kočevske planinske poti. S preko 2100 markacijami na 140 kilometrih se Kočevska planinska pot uvršča med sedem tisoč kilometrov markiranih planinskih poti v Sloveniji in je povezana z vsemi obstoječimi potmi.

ZAKON O PREKRŠKIH

Pred kratkim so stopile v veljavo spremembe in dopolnitve zakona o prekrških, ki jih je pred kratkim sprejel državni zbor in s katerimi bo med drugim za učinkovito izvajanje zakona o varnosti cestnega prometa v prihodnje ne glede na zbrano število t. i. kazenskih točk mogoče odvzeti vozniško dovoljenje za hujše prometne prekrške - kamor na primer sodita odklonitev preizkusa

GRADIMO ŠKOFIJSKO GIMNAZIJ V VIPAVI

Če načrtuješ za eno leto, posej žito;
če načrtuješ za desetletje, posadi drevo;
če načrtuješ za celo življenje, vzgajaj ljudi.

HVALA ZA VAŠ DAR

alkoholiziranosti ali odklonitev strokovnega pregleda. Z uveljavitvijo zakonskih sprememb se bo v prihodnje bistveno spremenil tudi način t. i. mandatnega kaznovanja, saj po novem tovrstnih denarnih kazni ne bo treba več plačevati na kraju prekrška, temveč bo storilcu izdan plačilni nalog, ki ga bo ta moral poravnati v naslednjih osmih dneh. Na samem mestu prekrška bodo policisti poslej zahtevali takojšnje plačilo kazni le še od tistih storilcev prometnih prekrškov, ki bi se zaradi bivanja v tujini lahko izognili plačilu. Poleg tega bo mogoče sledeč sprejetim novostim v prihodnje t. i. varstveni ukrep začasnega odvzema vozila izreči za vsa motorna vozila in ne tako kot je veljalo doslej - le za motorna kolesa, kolesa z motorjem in kolesa s pomožnim motorjem. Varstveni odvzem lahko traja od enega do šestih mesecev.

ZAPOSLENI V INDUSTRIJI

Po podatkih Statističnega urada število zaposlenih v industriji v letošnjem letu še vedno upada. V prvih osmih mesecih letošnjega leta se je število zaposlenih v industriji, glede na enako obdobje lani, zmanjšalo za 3462 oseb. V omenjenem obdobju se je na skupni industrijski ravni najbolj zmanjšalo število zaposlenih v predelovalnih dejavnostih.

Posledice zmanjševanja zaposlenih v industriji še vedno vplivajo na rast produktivnosti, ki je bila v letošnjem juliju za šest odstotkov višja glede na enako obdobje lani, v obdobju med avgustom 1997 in letošnjim avgustom pa je produktivnost dosegla 6,4-odstotno rast.

VEZALNO PRIREDJE

1. VSTAVI VEZNIKE V NASLEDNJA BREZVEZJA:

Polnoč je, treba bo iti spat. - Odločite vi, vi to bolje poznate. - Telefoniraj Sandri, ona nas lahko reši. - Klemen se uči, kaj bere, igra na flavto. - Prišel sem, videl na lastne oči, slišal na lastna ušesa. - Žalosten sem šel spat, nisem spal, premetaval sem se po postelji in vzdihoval. Mama šiva, Veronika para. - Jejmo, pijmo, veselimo se, živimo samo enkrat.

2. ENOSTAVČNE POVEDI POVEŽI V VEZALNA PRIREDJA:

Veronika je šla v knjižnico. Izposodila si je knjigo Janko in Metka. - Tadej si je pripel smučič. Spustil se je po strmem bregu. - Pozvonilo je. Šel sem odpret vrata. - V parku sta se srečala Marko in Klemen. Začela sta se igrati. - Zazvonilo je. Učenci so planili na hodnik. - Pojavila se je miš. Mačka je stekla za njo. Ujela jo je. - Cilka je vzela v roke torbo. Iz nje je vzela denarnico. Plačala je izbrana jabolka.

3. VEZALNA PRIREDJA RAZDELI NA VEČ POVEDI:

Pogledal je na plakat in zavil v kinodvorano. - Lisica je opazila lovca in se mu izognila ter izginila v hosto. - Iščem komentar pa iščem pa ga najdem šele na zadnji strani časnika. - Naš učitelj razlaga in razlaga pa ponovi zadnje besede in tedaj si mi zapišemo. - Vstala sem in se umila in pojedla nekaj malega ter pohitela v šolo.

4. VEZALNA PRIREDJA PREOBLIKUJ V PODREDJA:

Iz testa sem naredil bunkico in sem jo nataknil na trnek in sem jo vrgel v vodo. Riba je začela cukati in sem potegnil laks in sem ribo vrgel ven. - Splazil sem se na sosedov vrt pa sem zlezal na češnjo pa sem začel zobati pa je prišel sosedov oče pa me je zagledal in me napodil.

5. ENOSTAVČNE POVEDI V NASLEDNJEM BESEDILU PO POTREBI ZDRUŽI V VEČTAVČNE:

Ivan Cankar je naš največji pisatelj. Rodil se je leta 1876 na Vrhniku. Njegov oče je bil krojač. Mati je bila gospodinja. Stanovali so v hiši na pobočju. Ta kraj se je imenoval Klanec. Ivan je bil še majhen. Nekega dne je bil s sestro na sprehodu. Iznenada sta zagledala velik dim. Gorela je njihova hiša. Pogorela je do tal. Po požaru se je družina kar naprej selila. Stanovali so največkrat v enem samem stanovanjskem prostoru. Nazadnje so se naselili v hišici ob Ljubljani. V tej je Ivan preživel svoja šolska leta. Cankarjevo rojstno hišo so pozneje obnovili. Zdaj je v njej muzej.

6. DOPOLNI VEZALNO PRIREDJE:

Zjutraj si pomanem oči
 - Zbrali smo se pri Kseniji - Voda ponikalnica se pojavi na površju
 - Matija že piše
 - Za rojstni dan mi je mama voščila

7. POIŠČI VEZALNA PRIREDJA IZ SESTAVKA:

Tega nisem razumela pa konec. Zakaj neki me pitajo s formulami, ki jih bom že jutri pozabila. Ves teden sem se učila in učila. Prebrala sem snov v učbeniku in prelistala očetov priročnik. Kje je sedaj uspeh? Ni ga in ga še tako kmalu ne bo. Saj vem, da bi morala delati že prej. Sedaj je tako. Jutri se bom začela učiti iz učbenika, zvezka in priročnika. Pravočasno bom sedla k vsemu temu in dober rezultat ne more izostati.

8. POIŠČI VEZALNA PRIREDJA:

Zaškripalo je in vlak se je vstavil. Potniki so nosili kovčke in torbe. Nekateri so hiteli proti postaji in se niso ozirali za vstopajočimi. Drugi so potrpežljivo čakali, da ne bo več gneče. Za njih se je potovanje šele začelo. Sedli so na proste sedeže. Nekateri so se zatopili v branje. Drugi so opazovali pokrajino, ki je bežala v neskončnost. Na postaji se je vlak spet ustavil in nekaj potnikov je izstopilo ter drobilo korake proti izhodu s perona.

REŠITVE

1. VSTAVI VEZNIKE V NASLEDNJA BREZVEZJA:

Polnoč je in treba bo iti spat. - Odločite vi, saj vi to bolje poznate. - Telefoniraj Sandri, kajti ona nas lahko reši. - Klemen se uči in kaj bere in igra na flavto. - Prišel sem in videl na lastne oči ter slišal na lastna ušesa. - Žalosten sem šel spat, a nisem spal, premetaval sem se po postelji in vzdihoval. Mama šiva, a Veronika

para. - Jejmo in pijmo in veselimo se, saj živimo samo enkrat.

2. ENOSTAVČNE POVEDI POVEŽI

V VEZALNA PRIREDJA: Veronika je šla v knjižnico in si izposodila knjigo Janko in Metka. - Tadej si je pripel smuči in se spustil po strmih bregu. - Pozvonilo je pa sem šel odpret vrata. - V parku sta se srečala Marko in Klemen ter se začela igrati. - Zazvonilo je in učenci so planili na hodnik. - Pojavila se je miš, mačka je stekla za njo in jo ujela. - Cilka je vzela v roke torbo in iz nje vzela denarnico ter plačala izbrana jabolka.

3. VEZALNA PRIREDJA RAZDELI

NA VEČ POVEDI: Pogledal je na plakat. Zavil je v kinodvorano. - Lisica je opazila lovca. Izognila se mu je. Izginila je v hosto. - Iščem komentar. Iščem dalje. Najdem ga šele na zadnji strani časnika. - Naš učitelj razlaga na dolgo. Ponovi zadnje besede. Tedaj si mi zapišemo. - Vstala sem. Umila sem se. Pojedla sem nekaj malega. Pohitela sem v šolo.

4. VEZALNA PRIREDJA PREOBLIKUJ V PODREDJA:

Ko sem iz testa naredil bunko, sem jo nataknil na trnek in jo vrgel v vodo. Ko je riba začela cukati, sem potegnil laks in ribo vrgel ven. - Splazil sem se na sosedov vrt, da bi zlezal na češnjo. Ko sem začel zobati, je prišel sosedov oče. Ker me je zagledal, me je napodil.

5. ENOSTAVČNE POVEDI V NASLEDNJEM BESEDILU PO POTREBI ZDRUŽI V VEŠTAVČNE: Ivan Cankar, naš največji pisatelj, se je rodil leta 1876 na

Vrhniku. Njegov oče je bil krojač, mati pa gospodinja. Stanovali so v hiši na pobočju, imenovanem Klanec. Nekega dne, ko je bil Ivan še majhen, je bil s sestro na sprehodu. Iznenada sta zagledala velik dim. Gorela je njihova hiša in pogorela do tal. Po požaru se je družina kar naprej selila. Stanovali so največkrat v enem samem stanovanjskem prostoru. Nazadnje so se naselili v hišici ob Ljubljani, v kateri je Ivan preživel svoja šolska leta. Cankarjevo rojstno hišo so pozneje obnovili in v njej uredili muzej.

6. DOPOLNI VEZALNO PRIREDJE:

Zjutraj si pomanem oči in že hitim pod tuš. - Zbrali smo se pri Kseniji, gledali diapozitive in poslušali glasbo. - Voda ponikalnica se pojavi na površju in čež čas spet ponikne. - Matija že piše in bere. - Za rojstni dan mi je mama voščila, podarila fotoaparata in spekla torto.

7. POIŠČI VEZALNA PRIREDJA IZ

SESTAVKA: Ves teden sem se učila in učila. Prebrala sem snov v učbeniku in prelistala očetov priročnik. Ni ga in ga še tako kmalu ne bo. Pravočasno bom sedla k vsemu temu in dober rezultat ne more izostati.

8. POIŠČI VEZALNA PRIREDJA:

Zaškripalo je in vlak se je vstavil. Nekateri so hoteli proti postaji in se niso ozirali za vstopajočimi. Na postaji se je vlak spet ustavil in nekaj potnikov je izstopilo ter drobiti korake proti izhodu s perona.

Milan Kobal

IZRAŽAJMO SE LEPO

KOMAD - slovensko KOS

Ta izposojenka iz srbsčine/hrvaščine se danes rabi dosti manj ko nekoč, vendar se ponekod le še drži:

1. v tovarniško-trgovskem svetu jo pišejo za kos, primerek; večkrat pa je sploh odveč: Trgovec je naročil 355 komadov otroških jop, prav: Trgovec je naročil 355 otroških jop.

Veliko je tudi prodajalcev, ki jim "kos" ne pride na misel in pravijo, "imamo le še dva komada" ali "to smo prodali do zadnjega komada".

V tovarni so izdelali dva primerka novega avtomobila. Imamo samo še deset kosov priljubljenega tamagočija.

2. v umetnostnem svetu govorijo in pišejo o "gledaliških komadih" namesto o igrar, tudi neki filmski naslov je bil "Pet lahkih komadov" namesto Pet lahkih iger (ali morda prizorov). Glasbeniki govorijo o "zabavnih komadih", to je zabavnih skladbah, ali o "odličnih komadih starega jazza" - tudi jazz ima skladbe.

KORAK - To geslo se mi je zdelo vredno zapisati zaradi rabe "na vsakem koraku", ki se mi ne zdi smiselna. "Snemalci so jo zasledovali na vsakem koraku" - jasno je, da je niso zasledovali na korakih, temveč ob vsakem koraku. SSKJ ima zapisani obe rabi.

Mati ga je spremljala ob vsakem koraku. Ob vsakem koraku je začutil bolečino v kolenu.

Ko se vrnemo s počitnic, smo tako polni moči, da radi takoj primemo za delo. In ker smo takrat tudi brez denarja, moramo na delo...

Francozi radi dobro jedo, vendar jim je vseč samo njihova kuhinja. Ko se je neki francoski turist vrnil iz Anglije, je o angleški kuhinji takole govoril:

"Angleška kuhinja je zelo preprosta. Če je vroče, je juha, če je mrzlo, je pa pivo."

- Pepi, ali nisi nič truden, ko ves dan poležavaš na divanu?

- Katrca, ti si edina, ki me razumeš. Grem takoj v posteljo, da si malo odpočijem.

- Zakaj si pa naročil dve polovični porciji?

- Zdravnik mi je priporočil, naj jem večkrat, a po malem.

- Denar sem pozabil doma, moram pa na vsak način k brivcu. Mi posodiš tisočaka?

- Ne morem. Tudi sam sem žejen.

- Kje leži Dolnji Logatec?

- Pod Zgornjim.

- Bo treba zob popraviti ali izdreti?

- Ne eno ne drugo.

- Ja, zakaj ste pa potem prišli k meni?

- V horoskopu mi piše, da moram iti k zobozdravniku.

- Jaka, kako bi ti spraval sedlo med dva osla?

- Preprosto. Sedlo bi dal na osla in na sedlo dal tebe.

- Včeraj sem pretekel skoraj dva kilometra, da bi preprečil pretep.

- Pa ti je uspelo?

- Je. Tisti me ni dohitel.

- Gospod doktor, dajte mi kakšno zdravilo proti rdečemu nosu.

- Vam je pa res vseeno, če ste kateri še vseč ali ne, saj ste že stari.

- Ne gre za to. Ampak vsak, ki me sreča, me vpraša, kje prodajajo najboljšo vino!

- Zakaj pa svoji deklici pišeš vedno na pisalni stroj?

- Človek mora na vse misliti! Če bi pisal na roko, bi lahko moja pisma pokazala komu, ki zna iz rokopisa prebrati značaj.

- Lojz, pusti žlico in jej meso spet z nožem in vilicami! Natakaj gre!

- Kaj se medtem, ko me ni bilo tukaj, res ni zgodilo nič novega? Niti kakšen škandalček ne?

- Ne, kadar tebe ni tukaj, se nič ne dogaja.

Ona: "Ko se z dežele vrnem spet v mesto, mi tako manjkajo ovce, prašički, koze, krave..."

On: "Ampak ženska, saj imaš mene!"

Ta model posname tisto kar vam ni vseč in predvaja, ko vas ni doma!

Po pravilniku o dvobojih to ni prepovedano!

Oglas sme obsegati največ 50 besed. Cena oglasa je 40 DEM. Vsaka beseda od 50 naprej stane 1 DEM. Trikratna objava oglasa stane 100 DEM, celoletna 300 DEM. Oglase sprejemamo do 5. v mesecu, plačate jih lahko pri vašem duhovniku ali na uredništvu.

- Prodaj hišo v Središču ob Dravi. Hiša je zgrajena (končana), stara 10 let. Uporabna za dve stanovanji. Skupaj z vrtom meri 800 m². Cena okrog 195.000 mark. Informacije v Nemčiji na tel.: 089 625 76 22.
 - Ugodno prodaj mercedes C 220 D, star 3 leta, 60.000 km; metalik temne barve, mnogo dodatkov, nemška registracija; vprašati telefon: Slovenija, Ljubljana ++386 61 152 6316
 - V Lenartu v Slov. Goricah prodaj novejšo, večjo, delno opremljeno hišo, z vsemi priključki. Cena: 200.000 DEM. Telefon: **4114920829 (Švica)
 - SPODNJA KUNGOTA PRI MARIBORU - Zazidljiva parcela, velikosti 510 m², urejeno okolje, vsi priključki do parcele, sprememba namembnosti urejena. Informacije po telefonu **49 7031 873698 vsak dan po 20. uri.
 - Na Migojnicah (blizu Žalca pri Celju) zelo ugodno prodajam nedograjeno enodružinsko hišo. Podrobnejše informacije po tel. v Sloveniji 063 718 730, in v Nemčiji **49 2065 66295
 - Na turistični točki ob novem velikem terminalu, ki je v gradnji, na meji med Slovenijo in Madžarsko, prodaj obnovljen gostinski lokal s stanovanjem in tremi apartmaji, veliko teraso in vrtom. Možen je kredit. Tel. (386) 69 46734 (v dopoldanskem času).
 - Ugodno prodaj hišo z gostinskim objektom približno 250 m² v starem delu mesta Ptuj. Informacije na tel. (386) 62 779 866, Slovenija.
 - V Celju prodaj hišo (stara vila) na odlični lokaciji pri bolnišnici. Parcela je velika 800 m². Hiša je primerna za zdravniško prakso, poslovni prostor itd. Cena: 135.000 DEM. Informacije v Švici na telefon/faks: **41 56 282 3534.
 - Na lepem kraju KAMOVCI blizu Lendave, 15 km od Moravskih Toplic, prodaj hišo z vso opremo, 56 arov zemlje (sadovnjak). Cena 150.000 DEM (po dogovoru). Natančnejše informacije dobite pri ROZALILI ŠIPON, Strohgasse 6/5, 1030 Wien, tel.: (**43 1 714 2812
 - Hišo, 260 m², popolnoma novo, takoj vseljivo, za eno ali dve družini, prodaj. Parcela 660 m² v mirnem, urejenem okolju Miklavža pri Mariboru. Interesentom pošljem slike in načrte. Tel. 062 27 924 in naslov Dušan Primožič, Aškrčeva 17, 2000 Maribor
 - V Kočevju prodaj enonadstropno hišo 12 x 12 m, stanovanje meri 100 m², pritličje primerno za lokal, centralna kurjava, telefon, vrt 100 ar, dve garaži. Fani Arteč, Prešernova 5, Kočevje, tel. 061/851-957.
 - Če bi radi potovali v Slovenijo, pa nimate prevoza, se vam zdaj ponuja priložnost. Dvakrat na mesec je možnost prevoza šestih oseb v Slovenijo in nazaj; prav tako je tudi možen prevoz pri selitvi. Podrobnejše informacije na telefon v Nemčiji: 069 51 01 13 ali 0171 57 27 368
 - Dragi rojaki! Za Vašo SELITEV v domovino se Vam toplo priporočamo. – Obrnite se na naslov: Gebr. HORŽEN, Möbeltransporte, Herderstraße 36, D-40721 Hilden bei Düsseldorf.
- (Telefon 02 1 03 / 44 5 62). – Informacije dobite pisno ali po telefonu v slovenščini ali nemščini.
- V Mestnem Vrhu pri Ptujju prodaj nedokončano podkleteno stanovanjsko hišo. Električna in vodovod v hiši, možnost telefonskega priključka, primerna tudi za obrtno dejavnost, po želji dokup mladega vinograda. Vse ugodno prodaj. Informacije dobite: Gostične pri Mici v Janežovcih, telefon 062 753 227
 - Ugodno prodaj dobro vpeljeno potujočo prodajalno (Imbisswagen) za peko klobas, piščancev, krač, pečenke ipd. z obratovalnim dovoljenjem za celo Slovenijo, ter 28 litrski Blitz s polnilko za izdelavo vseh vrst klobas. Možen je tudi odkup registrirane firme in tehnologije. Telefon: D **49/07331 947124, SLO 041/733278
 - Sodnozapravižena prevajalka prevajam dokumente, potrdila, navodila in podobno iz slovenščine v nemščino ter obrnjeno. Lilijana Petek, Kilvertzhof 6, D-40724 Hilden, tel.: 02103 246883, faks: 02103 246884.
 - Prodaj opremljeno hišo: 160 m² stanovanjske površine, 4 sobe, vse podkleteno z veliko garažo. Hiša z vrtom leži na lepi sončni legi, 10 km od Maribora proti Dravogradu. Informacije po tel. **386 62/671-566, od 18. do 20. ure.
 - Bistrica ob Sotli 30 a prodajmo opremljeno stanovanje (135,5 m²) in 1651 m² zemlje. Ocenitev brez opreme 161.000 DM. Cena po dogovoru.
- Marija Bernert, Am Büchlberg 39, 94565 Rathsmannsdorf - D. Tel. 08546/1016; med 19. in 22. uro.
- Iščem slovensko-nemško govorečo osebo za zelo zanimivo delo v Nemčiji, povezano z domovino (prodaja vozil, pisarniške storitve, pogoj viza)
- MS avtomobile, Heidelbergstr. 45, D - 68519 Viernheim. Tel.: **49 6203 63776.

To je moja maskota!

ZVEZA SLOVENSКИH IZSELJENSKИH DUHOVNIKOV, DIAKONOV IN PASTORALNIH SODELAVCEV V EVROPI

ANGLIJA

Stanislav Cikaneč

62, Offley Road,
LONDON SW9 OLS, GB
tel. in faks (*44) 0171 - 735 6655

AVSTRIJA

Anton Štekl, delegat

Einsiedlergasse 9-11,
A-1050 WIEN,
tel. (*43) 1-544 2575

p. mag. Janez Žnidar

Mariahilferplatz 3,
A-8020 GRAZ,
tel. (*43) 0316 - 91 31 69 37

mag. Ludvik Počivavšek

Kirchenstraße 1,
A-4053 HAID b. Ansfelden,
tel. (*43) 07229 - 88 3 56 3
(ob petkih popoldne in ob sobotah)

Janez Žagar

Herrengasse 6,
A-6800 FELDKIRCH / Vorarlberg,
tel. (*43) 05522 - 73100 in 34850

SPITTAL:

A-9800 SPITTAL / Drau,
Fridtjof-Nansen-Str. 3

BELGIJA - NIZOZEMSKA

Kazimir Gaberc

10, rue de la Revolution,
B-6200 CHÂTELAINAU,
tel. (*32) 071 - 39 73 11

Alojzij Rajk

Guill. Lambert laan 36,
B-3630 EISDEN,
tel./faks. (*32) 089 - 76 22 01

BOSNA IN HERCEGOVINA

p. dr. Marijan Šef

Hercegovačka 1B
71000 Sarajevo
tel. (*387) 71 657 548
tel./faks (*387) 71 650 795

FRANCIJA

Silvo Česnik, delegat

David Taljat, odgovorni na jugu Francije
3, Impasse Hoche,
F-92320 CHATILLON,
tel. (*33) 1-42 53 64 43,
faks (*33) 1-42 53 56 70,

Anton Dejak

9, rue Saint Gorgon,
F-57710 AUMETZ,
tel. (*33) 03 82 91 85 06

Jože Kamin

14, rue du 5 Decembre,
F-57800 MERLEBACH,
tel. (*33) 03 87 81 47 82,
(Mlin) (*33) 03 87 01 07 01

HRVAŠKA

HR – 10000 Zagreb. Slovenska skupnost je oskrbovana iz Slovenije.

ITALIJA

SLOVENIK:

msgr. dr. Maksimilijan Jezernik

Via Appia Nuova 884,
I-00178 ROMA,
tel. (*39) 06 - 718 47 44
faks (*39) 06 - 718 72 82

MILANO:

msgr. dr. Oskar Simičič
Corte S. Ilario 7,
I-34100 Gorizia,
tel. (*39) 0 481 - 32 123

JUGOSLAVIJA

Jože Hauptman

Hadži Milentija 75
ZR JU – 11000 Beograd,

NEMČIJA

Izidor Pečovnik

Kolonnenstr. 38,
D-10829 BERLIN,
tel. (*49) 030 - 784 50 66,
faks (*49) 030 - 788 33 39,
tel. (*49) 030 - 788 19 24

Alojzij Zaplotnik,

Stanislav Čeplak, diakon
Oskarstr. 29,
D-46149 OBERHAUSEN,
tel. (*49) 0208 - 64 09 76,
tel./faks (*49) 0208 - 64 708-82

Martin Mlakar

Moltkestr. 119 - 121,
D-50674 KÖLN,
tel. in faks (*49) 02 21 - 52 37 77

Martin Retelj

Holbeinstr. 70,
D-60596 FRANKFURT,
tel. in faks (*49) 069 - 63 65 48

Janez Modic

A 4, 2,
D-68159 MANNHEIM,
tel. (*49) 06 21 - 28 5 00

Stanislav Gajšek

Bogdan Pavalec, past. sodelavec
Feldkirchner Str. 81,
D-85055 INGOLSTADT,
tel. (*49) 0841 - 59 0 76,
tel. in faks (*49) 0841 - 92 06 95

Janez Šket

Staffenbergstr. 64,
D-70184 STUTTGART,
tel. (*49) 07 11 - 23 28 91
faks, (*49) 07 11 - 236 13 31
tel. (*49) 01 71 - 34 776 35

Oskrbovano iz Stuttgarta

Krämerstr. 17,
D-72764 REUTLINGEN,
tel. (*49) 07 121 - 43 43 41,
faks (*49) 07 121 - 47 2 27

Joško Bucic

Klausenberg 7c,
D-86199 AUGSBURG,
tel. (*49) 08 21 - 97 9 13

dr. Marko Dvořák,

voditelj župnijske pisarne
Olgastraße 137,
D-89073 ULM,
tel. (*49) 07 31 - 27 2 76

Marjan Bečan

Slavko Kessler, past. sodelavec

tel. (*49) 089 - 22 19 41
Janez Pucelj, delegat
tel. (*49) 089 - 21 93 79 00
tel. (*49) 0172 - 9796 - 738
fax: (*49) 089 - 219379016
Liebigstr. 10,
D-80538 MÜNCHEN,

ŠVEDSKA

Zvone Podvinski

Parkatan 14,
S-411 38 GÖTEBORG,
tel. in faks (*46) 031 711 54 21

ŠVICA

p. Robert Podgoršek

Schaffhauser Str. 466, Postfach 771,
CH-8052 ZÜRICH,
tel. (*41) 01 - 301 31 32
faks (*41) 01 - 303 07 88
Seebacherstr. 15, Postfach 521,
CH-8052 Zürich,
tel. (*41) 01 - 301 44 15,
GSM (*41) 079 - 662 10 11

Birma v Freyminingu – Merlebachu

Tatjana, Maryléne in Filip, vsi trije so dobri glasbeniki.

Izberite podobico.

*Klepnet na balkonu
Slovenske misije v
Merlebachu*

*Vedre kuharice so
nam postregle z
domaćimi jedmi.*

Gradnja kapele v mlinu Thicourt

